

MISSIO

Diabolské zmätenie preniklo do katolíckej Cirkvi...

Ako spoznať a prekonať nekalé úmysly nepriateľov minulosti a porovnať si ich so súčasnosťou? Aj o tom sa dočítate v článku o slobodomurároch a ich pláne s katolíckou Cirkvou. **Brániť sa môžeme aj takto:**

1. Modliť sa, hlavne ruženec. **2.** Naučiť sa žiť tradičnú náuku a morálku katolíckej Cirkvi, ako to vysvetľujú predkoncilové katolícke spisy. **3.** Držať sa latinskej tridentskej omši, kde sa katolícka viera a zbožnosť nachádza v plnosti a nenakazená dnešným ordoekumenizmom. **4.** Vzďorovať celou svojou dušou liberálnym pokoncilovým trendom, ktoré páchajú pohromu na Kristovom mystickom Tele. **5.** Vlúdne poučovať druhých o tradícii viery a varovať ich pred omylmi doby. **6.** Modliť sa, aby nákazlivý návrat k normalite prenikol dostatočným počom (ľudí) v hierarchii. **7.** Nerobiť nikdy kompromisy. **8.** Praktizovať a propagovať požiadavky Našej Pani Fatimskej - Panne Márii.

Pod tvoju ochranu sa utiekame, svätá Božia Rodička. Neodvracaj zrak od našich prosieb, pomôž nám v núdzi a z každého nebezpečenstva nás vyslobod', Ty Panna slávna a požehnaná. Amen.

**Modlitba zasvätenia sa
Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie**

*Mária, Matka moja, zasväcujem sa
Tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu v živote i
v smrti, aby ma chránilo od každej
záhuby duše i tela. Viem, Matka, že tí,
ktorých ochraňuješ sú v bezpečí, a preto
sa odovzdávam Tvojmu Srdcu s úplnou
dôverou pre čas i pre večnosť. Amen.*

Modlitba Panny Márie z Fatimy

*Ó, Ježišu, odpusť nám naše hriechy,
zachráň nás od pekelného ohňa prived'
do neba všetky duše, najmä tie, ktoré
najviac potrebujú Tvoje milosrdenstvo.*

*Obeta za hriešnikov: Ó, Ježišu, toto je z
lásky k Tebe, za obrátenie hriešnikov a na
nápravu hriechov vykonaných proti
Máriinu Nepoškvrnenému Srdcu.*

Modlitby anjela z Fatimy

*Môj Bože, verím v Teba, klaniam sa Ti,
dúfam v Teba a milujem Ťa! Prosím Ťa o
odpustenie pre všetkých, ktorí v Teba
neveria, neklaňajú sa Ti, nedúfajú v Teba
a nemilujú Ťa.*

*Najsvätejšia Trojica, Otec, Syn a Duch
Svätý, hlboko sa Ti klaniam a obetujem Ti
najdrahšie Telo a Krv, dušu a Božstvo
Ježiša Krista, prítomného vo všetkých
svätostánkoch sveta ako nápravu
všetkých urážok, svätokrádeží a
lahostajností, ktorými je On sám
zraňovaný. A skrze nekonečné zásluhy
Jeho Najsvätejšieho Srdca a
Nepoškvrneného Srdca Panny Márie Ťa
presím za obrátenie všetkých úbohých
hriešnikov.*

*Pane Ježišu Kriste, uznávam Ťa za Kráľa
sveta. Všetko, čo bolo stvorené, pre Teba bolo
stvorené. Rob teda so mnou podľa svojho
práva! Obnovujem svoj krstný sľub a
odriekam sa zlého ducha i všetkej pýchy jeho i
všetkých skutkov jeho a sľubujem, že budem
žiť ako príkladný/á kresťan/ka. Obzvláste sa
zaväzujem, že vynaložím všetko, aby som
právam Boha a Tvojej svätej Cirkvi
dopomohol/a k víťazstvu.
Božské Srdce Ježišovo, obetujem Ti svoje
úbohé skutky tým úmyslom, aby všetky srdcia
uznali Tvoje sväte kráľovstvo a tak sa
upevnila vláda Tvojho pokoja na celom svete.
Amen.*

Obsah

Diabolské zmätenie preniklo do katolíckej Cirkvi...	1
Obsah	3
Informácie	3
Voľnočasová aktivita s výhrou	3
S motykou na slnce	4
Pápeži 20. storočia	9
Svobodné zednářství a podvracení katolíckej Cirkve	19
Katechizmus - O modlitbe a zvlášť o jej potrebe	28
Vlastnosti Božieho kráľovstva	29
Moslimovia verzus kresťania katolíci	31
Diablove vnuknutia	35
"Plodte a množte sa a naplňte zem" (Gn 1, 28)	36
Poznámky k článku o slobodomurároch	37

Informácie

Modlitba ku Kristovi Kráľovi: možno získať **plnomocné odpustky raz denne** pri obvyklých podmienkach: svätá spoveď, sväté prijímanie, návšteva kostola s modlitbou na úmysel Svätého Otca. (Pápež Pius XI., 21. 2. 1923)

Misijný časopis je zadarmo, lebo mám záujem, aby si ho prečítal každý, kto chce. Ak by ste ma chceli finančne podporiť, môžete tu: **SK97 8330 0000 0022 0304 8185**

Do **poznámky** uveďte: **Missio** <https://sanctumvitae.sk> (nová url adresa)

V prípade, že chcete **odoberať** tento misijný časopis či novinky zo webovej stránky, môžete ma kontaktovať prostredníctvom **emailu na stránke** - <https://sanctumvitae.sk> v sekcii **Informácie** alebo prostredníctvom sociálnych sietí. **Telegram** · **Facebook**

V poslednom čase je na internete čoraz viac podvodov cez rôzne sociálne siete (Whatsapp, Facebook, Telegram, aj email...). Zatiaľ ostávam na sociálnych sieťach.

Voľnočasová aktivita s výhrou

Vyhľadajte všetko protikatolícke učenie v článku o slobodomurárstve (svobodné zednářství) a pošlite svoje poznámky cez kontakty (informácie) do konca októbra.

S motykou na slnce

Otec Maximilián vrátil sa z Dolnej Mszany do Krakova. Mal za sebou ďalekú cestu. Od chvíle, čo sa vyskytli u neho šelesty v pľúcach, znamenalo to neomylné, že suchoty hrozia jeho zdraviu a jeho zbožnému dielu. Smrti sa vôbec nebál. Kdeže by sa otec Maximilián ľakol smrti? Veď tento strach rodí sa len v dušiach, ktorým smrť je koncom všetkého. A u otca Kolbeho smrť bola by len počiatkom všetkého, bola by tým "priechodom z jednej izby do druhej, oddelenej záclonou na prahu, za ktorou každého spravodlivého čaká nepochopiteľné šťastie".

"Aké šťastie, otec Maximilián?"

"Vravím ti predsa, bratku, že nepochopiteľné šťastie. Náš rozum je príliš biedny a ohraničený, aby ho mohol pochopiť a porozumieť!..."

Nebál sa teda otec Maximilián smrti, obával sa len jedného. A to, že predčasná smrť znemožní mu ani nie dokončenie, ale vedenie započatého diela. Ťažko teda vzdychol, trápený horúčkou vo svojej cele v krakovskom kláštore otcov františkánov. Ale chytro sa rozveselil, keď pochopil, že je to predsa len neslušná vec protivíť sa vôli Božej a želaniu Nepoškvrnenej.

"Už je dobre, dobre!" utíšil sa a zamyslel. Pripomenul si, ako to bolo. Keď bol ešte v Taliansku na štúdiách, poslali ho otcovia do mestečka Amelie, na sever od Ríma, aby v období letných úpalov ochránil si zdravie. Usmial sa pri týchto spomienkach, veď sú asi najkrajšie. Aj to, že v tejto slnečnej krajine povstalo radostné sprisahanie proti satanovi pod protektorátom Nepoškvrnenej a že vlastne z Večného mesta bude sa odvodzovať bohatierska krížová výprava idúca na podmanenie celého sveta. Lúto mu je len, že nestačil prejsť tie isté umbrijské chodníčky, ktorými sa túlal pred vekmi svätý František a jeho najmilší brat Jalovec a tak isto milý brat Idzi a všetci ostatní milí bračkovia a že nestačil dôjsť k hrobu svätého Františka z Assisi! ... Nikto mu to nebude zazlievať a najmenej svätý František z Assisi, lebo predsa aj on vie, že nebolo možno odísť od hrubých a múdrych univerzitných foliantov, keď má len krátko žiť a keď si určil tak ohromnú prácu vykonať. Ba, veru, ani sám Rím nepoprezeral dôkladne, lebo ho pohlcovalo učenie a práca so sebou. Navštívil však všetky miesta, ktoré sú každému veriacemu človekovi drahé, usilujúc sa pod krížom alebo pred oltárom vymodliť si milosť Božiu a silu vytrvalosti v boji so satanom. Otec Maximilián pripomína si list, v ktorom písal svojej matke, že videl čiastku svätého Kríža a jeden z klinec, ktorým bol Pán Ježiš Kristus pribitý na kríž a trň z Kristovej koruny a nápis, umiestnený na kríži na Golgote a priečny trám z kríža dobrého lotra... A v pokore prešiel kľáčičky dvadsaťosem schodov "Scala Santa" v kostole San Salvatore, po ktorých Kristus bol vystupoval do paláca Piláta. A koril sa v kaplnke "Sancta Sanctorum" pred obrazom Krista, ktorý podľa legendy začal maľovať svätý Lukáš a "dokončili ho neviditeľné ruky". A či sa matka modlí zaň, za svojho synka Rajmunda, na tých pátričkách, ktorými sa dotkol tých relikvií a poslal jej do Krakova? Ó, iste sa modlí a úpenlivo prosí o jeho zdravie! ...

Tak dávno je to už a rovnako nedávno. Ako by to bolo sotva pred týždňom, keď ležal krížom na podlahe v kostole svätého Andreja "della Valle", pod nádhernou kopulou,

najväčšou po svätopeterskej a ktorú vyplnil freskami Lanfranco, snažiac sa znázorniť v nich očakávajúci nás raj a Domenichino vyobrazil tam štyroch evanjelistov. Aký čudne krásny je tam svätý Ján Evanjelista! ... Upadol do nadšenia, lebo spozoroval otvorenú bránu raja a v raji samého Boha!...

"Daj, Bože, dočkať sa mi červenej koruny, aby som mohol byť vtedy podobný svätému Jánovi Evanjelistovi z kopule Sant' Andre della Valle!" vzdychol Páter Maximilián trávený horúčkou a ťažko chytajúci zmučený dych. A znovu si pripomína, ako to bolo, keď ležal krížom na podlahe pod touto kopulou, dojatý a vzrušený nevýslovným šťastím. Lebo, hľ, bol sa už obliekol v sakristii do šiat diakona a už a pomodlil spolu s ostatnými svetskými klerikmi a rehoľnými bratmi prípravné modlitby k prvej svätej omši. A hľa, už ich zostavili po dvoch do dlhého radu a medzi nimi stál klerik Černoch a ako druhý posluhoval kardinálovi pri sväteninách. A potom ešte po tonzúre, menších sväteninách, subdiakonáte a diakonáte vykonaných v presbytériu pred hlavným oltárom, zavolali ho, brata Maximiliána, naraz s dvadsiatimi druhmi. Ležal s nimi krížom na podlahe, kým ostatní spievali Litánie o všetkých svätých. A potom... Môj, Bože, potom začal sa obrad svätenia jeho a dvadsiatich druhov. Pred pozdvihovaním boli už všetci kňazmi!...

A potom o rok, po tamtom pobyte v Amelii, kde mal vyzdraviť, po doktoráte svätej teológie, na rozkaz predstavených vracia sa do Poľska. Vracal sa natešený, lebo Svätý Otec Benedikt XV., upovedomený o založení Milície Nepoškvrnenej, udeľuje jej dňa 4. apríla roku 1918, prostredníctvom arcibiskupa Pátra Jaqueta, ústne požehnanie.

"Len prečo opustil Fraňuš rehoľu?" uvažoval Páter Maximilián. Ale chytrý zahnal nepríjemné myšlienky, lebo ved' odporúčal ho Nepoškvrnenej!

Tak dávno to bolo a rovnako nedávno. Ako by sa to všetko dialo pred niekoľkými týždňami. Rozišli sa už po svete prví zakladatelia Milície Nepoškvrnenej, jej prví sprisahanci a hoci dvaja už umreli, prišli iní na ich miesta. Rozišli sa teda po svete, aby začali križiacku vojnu. A hoci na počiatku bolo treba zápasíť s rozličnými protiventvami, u niektorých s nedostatkom pochopenia, u niektorých s nedôverčivosťou, ba aj s nechutou a hoci Milícia Nepoškvrnenej prežívala svoje "katakombové obdobie", dnes sa už netreba strachovať. Nepoškvrnená stará sa o nás. Usmial sa Páter Maximilián, lebo ved' vie, že každá vec, stvorená človekom, musí byť tak isto krehkou, ako sám človek. A len milosť Nepoškvrnenej dá jej v takomto prípade nadľudskú a trvalú hodnotu. Len aby Nepoškvrnená vyprosila preň u Boha čo najdlhší život, ak sa to neprotiví jeho zámerom! Lebo suchoty zožierajú pľúca, nepomohlo mnoho Zakopané, nevel'a slnečná tichosť v nieszawskom kláštore, nevel'a Dolná Mszana. Bude sa treba asi zmieriť s Božou vôľou a pokorne čakať na jej splnenie: smrť! A tak sľubná sa ukazovala jeho práca! Po návrate z Nieszawy ujal sa jej horlivo.

Nepoškvrnená musí byť Kráľovnou všetkých duší a to čo najskôr! Netrpezlivý bol vo svojej starosti a ako profesor cirkevných dejín na bohosloveckej fakulte duchovného seminára otcov františkánov v Krakove učí klerikov úplnému odovzdaniu sa Nepoškvrnenej. A keď potom program M. I. schválil biskup a s Novým rokom 1920 rozoslal ho po Poľsku v množstve päťtisíc výtlačkov podľa toho ako sa hlásili členovia.

Taký bol počiatok jeho práce v Poľsku. Otec Maximilián namáha sa so zakladaním Milície Nepoškvrnenej medzi klerikmi, medzi svetskými osobami, zakladá knižnicu a požičovňu knížiek pri prvom mestskom Krúžku M. I. v Krakove, tvorí nové krúžky medzi akademikmi, potom pomocou kňaza Dr. Alfonza Bieleňa medzi gymnaziálnou mládežou, zvoláva schôdzky členov do "talianskej" siene pri Bazilike otcov františkánov, prednáša, vyvoláva debaty, prijíma nových členov, hovorí k ľudským srdciam, získava kolísavých a nerozhodných. Verne mu pomáha bohabojný františkán a znamenitý kazateľ P. Henrich Górezany. Vo voľných chvíľach zahľbuje sa do biografie Gemmy Galgani. "Hĺbka duše" a z tejto knihy čerpá podnety na ďalšie úsilia. Vo svojej práci od prvopočiatku spravoval sa neobmedzenou poslušnosťou.

'Hej, veru!' myslí otec Maximilián, 'neobmedzená poslušnosť! Poslušnosť, to vôľa Božia vo všetkom. Som v rukách Nepoškvrnenej a len toľko chcem robiť, koľko si Ona želá. Nechcem byť ničím iným ako obyčajným členom Milície Nepoškvrnenej a to priemerným členom, lebo Ona tak chce. Budem dbať, aby som nerobil viac v M. I. ako to, čo dovoľuje poslušnosť, lebo inak nerobil by som ako nástroj v rukách Nepoškvrnenej!'

Nezamračil sa otec Maximilián, keď si spomenul na ľudí okolo seba. V ničom nezmenšuje jeho horlivosť, že sa stretá s malým porozumením u niektorých pátrov, ba že si z neho trocha aj uťahujú nazývajú ho "otravou" a "marmeládou". Nech! Vlastne z týchto protivenstiev, ktoré stretá, vyrastá dôležitosť jeho úsilia.

A má už hodne námahy za sebou! Odcestoval do nieszawského kláštora na dlhší odpočinok, preložil knihu o Gemme Galgani, ale otec provinciál nesúhlasil s jej vydaním. Či máme málo poľských otcov z našej rehole, ktorých život si zaslúži opísanie? Napríklad život blahoslaveného Alexa z Bytomi alebo prevzácneho Božiehu sluhu Jána Lebedeana z Torune a či otca Rafaela Chylińskiego z Lagiewnik?

Dobre, dobre! ... Pokora a poslušnosť predovšetkým! Súhlasí preto s zdôvodmi pátra provinciála a už nenalieha na vydanie preloženej knihy o Gemme Galgani. Ale živí v sebe inú pučiaku myslienku, zdôveruje sa Boľestnej Matke Božej, rozmýšľa, počíta a napokon sa poberie k pátrovi provinciálovi. Hľa, uvedomuje si moc tlačeneho slova, nuž nech ide tlačené slovo do posledných zákutí krajiny, kam už nedochádza hlásané slovo z kazateľnice alebo z katedry. Rozhodol sa vydávať mesačník, šíriacu ideu Milície Nepoškvrnenej.'

"Vydávaj teda tento mesačník," súhlasil otec provinciál, "ale pamätaj, aby si ani mňa, ani provinciu nezaťažil výdavkami!"

"Čo, dnes, v období hospodárskej krízy, keď bežná marka každým dňom trätí na hodnote, dnes chceš vydávať mesačník? Bez groša v mníšskom mešci? Či si sa zbláznil, otec Maximilián?" čudovali sa iní.

"To je výprava s motykou na slnce!" tvrdili zas iní a udivene krčili plecami.

"Maxo, Maxo, klopi sa po čele! Časopisu sa ti zachcelo a vlastnej tlačiarne!" posmievali sa niektorí, hľadiac naň, ako na človeka, ktorý blúdi medzi hviezdami.

"A ja ti pomôžem!" povedal tvrdo jeho srdečný priateľ P. Venant Katarzyniec, magister klerikov v duchovnom seminári vo Lwowe a prvý horlivý člen M. I. a prvý horlivý

propagátor idey Milície Nepoškvrnenej. A pomohol mu, ale už len modlitbou v nebi, lebo kým vyšlo prvé číslo mesačníka, otec Venant zomrel.

"Bože, daj mu večnú radosť. Amen!" vzdychol teraz otec Maximilián, keď si pomyslel na šľachetnú osobnosť zomretého.

A potom vychádza prvé číslo "Rycerza Niepokalanej" (Rytiera Nepoškvrnenej). Skromné, bez obálky napísané skoro celé samým zakladateľom v malom množstve výtlačkov, bez nádeje, či v budúcnosti bude vychádzať pravidelne, bez fondov, v cudzej tlačiarni... A hoci ho rozdával zadarmo, ľudia brali ho neochotne. Päťtisíc výtlačkov mihlo sa ťažko. Nuž keď sa veci takto majú, treba s ním vyjsť na ulicu. Chodci na ulici si ho vezmú. Niektorí z nich ho prečítajú, vzbudí jeho záujem a dá ho ďalšiemu! ... Hoc by sa len jeden z týchto chodcov priklonil k Nepoškvrnenej, aj tak sa namáha vypláti.

Prvé číslo teda vyšlo, ale odkiaľ vziať peniaze na zaplatenie dlhu v tlačiarni? Čiastku výdavkov vládol zakryť úsporami a okamžitými podporami dobrých ľudí. Ale ako tu sniť o druhom čísle, keď ťaží dlh za prvé číslo.

Otec Maximilián rozmýšľa a pripomína si, ako vyšiel druhý raz na ulicu, aby započal zbierku. Ešte nikdy nezbieral. Táto práca ho veľmi uponižovala. Nevedel sa obracať na ľudí s prosbou o milodar, lebo sa mu zdalo, že robí to isté, čo žobrák. Premáha sa, skúša, spočiatku sa znechucuje, prežíva pokorenie a hanbu, ale naostatok sa premôže a po mnohých nevydarených alebo málo podarených pokusoch dostáva sa k farárovi na faru svätého Mikuláša, Dr. Tobiasieviczovi, ktorý ho štedro obdarúva. Ale aj po zbierke chýbali ešte peniaze.

Usmial sa otec Maximilián, keď si spomenul, ako sa v ozajstnej roztržke obrátil na Nepoškvrnenú, prosiac ju pred oltárom v kostole o ďalšiu pomoc. A keď jej všetky svoje starosti rozpovedal, keď sa pred ňou úplne vyžialil a uspokojený vstal s kolien, ako spozoroval na stole oltára akýsi uzlíček, na uzlíčku karotku s nápisom: "Tebe Nepoškvrnená!" a v uzlíčku peniaze! ... Toľko peňazí, že stačili na zaplatenie dlhu za prvé číslo mesačníka.

Rozmýšľa teraz otec Maximilián, odkiaľ sa tam vzali tieto peniaze? Či ich tam niekto položil, vediať, že prichádza modliť sa v tomto čase k Nepoškvrnenej a poznal jeho starosti a chcel byť bezmenným dobrodincom? Či bol niekto na spovedi a urobil to z príkazu spovedníka, vracajúc takýmto spôsobom peniaze nespravodlivo nadobudnuté? Či azda? ... Nie, tu už ťažko rozumovať. V každom prípade očividná je tu milosť Nepoškvrnenej, ktorá urobila, že nadchla kohosi myšlienkou, aby sa peniaze našli na stole oltára, pred ktorým sa vždy modlieval.

Účtuje otec Maximilián so svojimi myšlienkami a teší sa, lebo, hľa, mesačník môže naďalej vychádzať, množia sa predplatitelia a dobrodinci, množia sa krúžky Milície Nepoškvrnenej v celom Poľsku, pomáhajú mu kláštorští klerici aj duchovenstvo a krakovský arcibiskup. A. Sapieha dáva Milícii Nepoškvrnenej svoje pastierske požehnanie: "Srdečne požehnáваме členov Milície Nepoškvrnenej: bojujúc pod práporom Matky Božej, nech pomáha Cirkvi priviesť celý svet k nohám Ježiša." A potom ešte na prosbu Jána Gerleanu, rumunského františkána, kardinál Bazilej Pompili, generálny vikár svätého Otca, povoľuje založenie M. I. pri kaplnke Kolégia a potvrdzuje

ju dekrétom: "Bazilej Pompilli z milosti Božej velletriánsky biskup a kardinál Svätej rímskej cirkvi, patriarchálny arcipastier Lateránskej baziliky, generálny vikár Jeho Svätosti, riadny diecézenský sluha rímskeho okresu, túžiac, aby sa pobožnosť k Najsvätejšej Panne rozširovala - svojou právomocou kanonicky ustavujeme náboženské združenie, zvané všeobecne "Náboženské združenie Milície Nepoškvrnenej Márie" v oratóriu Serafínskeho kolégia menších bratov konventuálov v Ríme a ustavené potvrdzujeme." A bolo to dňa 2. januára v roku 1922.

Teší sa otec Maximilián, lebo teraz sa už neobáva o svoje dielo, keďže má tak mocných protektorov tohto sveta! Jeho Milícia Nepoškvrnenej, dosiahnúc od Apoštolskej stolice právne postavenie a stanúc sa cirkevnou ustanovizňou, bude sa už teraz rozširovať ustavične vo väčších kruhoch, aby naostatok obsiahla nimi celý svet.

A znovu sa zdalo otcovi Maximiliánovi, keď bol na liečení v Dolnej Mszane, že jeho dielo upadne. Nestačil totiž dozrieť na prácu, lebo zápasil s chorobou. Ale jeho najbližší druhovia a priatelia nedovolili upadnúť mesačníku. Nech im to Boh vynahradiť... Správca administrácie, brat Zdislav Kamiński ustavične informoval otca Maximiliána a radil sa ho, čo robiť, aby mohol mesačník vydávať. A neupadol pomocou samej Nepoškvrnenej! ...

"Len čo bude teraz?" uvažoval bolestne. Horúčka neustupuje, lekári úplne stratili nádej, na jednej strane už nemá pľúc, na druhej nahľodané suchotami, ťažko dýcha, choroba opanúva telo a tu práca len započatá! ... Dvíha hlavu a v polomraku hľadá svojho brata Alfonza. Ponáša sa teraz na brata Jalovca, milého druha svätého Františka z Assisi, plný pokory a detskej, už skoro naivnej viery v Nepoškvrnenú, volá brata Alfonza a prosí ho, aby položil jeho hodinky pod sošku Matky Božej. A otec Alfonz sa neprotivil, ale tak urobil. A potom otec Maximilián volá druhý raz brata Alfonza a prosí ho, aby položil jeho okuliare pod sošku Matky Božej. Páter Alfonz ani teraz sa neprotivil, hoci sa mu to zdalo čudným, ale vzal jeho okuliare a položil ich pod sošku Matky Božej.

"A prečo to robíš?" opýtal sa napokon, lebo nemohol vyjsť z údivu.

Otec Maximilián namáhavo zodvihne hlavu, lebo mal už veľkú horúčku a choroba tela bola tiež veľká, a takto vraví: "Tými hodinkami zasväcujem a odovzdávam všetok svoj čas Nepoškvrnenej, aby ani jedna chvíľa nepatrila mne, ale len jej. A tie okuliare, to symbol mojich očí, ktoré sa ustavične dívajú na Nepoškvrnenú. Jej sa odovzdávam celý, aby urobila so mnou, čo sa jej páči! A unavený padol znovu na podušku a zdalo sa, že zaspáva.

A dojatý otec Alfonz díval sa naň, ako by sa díval na brata Jalovca z XIII. storočia a myslel, že otec Maximilián je naozaj človek, ktorý sa vybral s motykou na slnce, ale ktorý to slnce prináša so sebou vo svojom veľkom srdci. Kľakol si teda k jeho lôžku a začal sa vrúčne modliť.

Na portáli peticie.com je možné v súčasnosti nájsť prosbu o finančnú podporu na vytvorenie billboardov Krista Kráľa Slovenska. Ak vás táto aktivita zaujala, môžete ju podporiť finančným príspevkom s poznámkou "billboard" na účet IBAN: SK05 0200 0000 0012 6606 0056

Pápeži 20. storočia

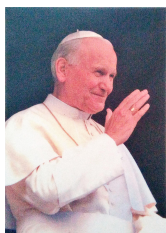

- svätý Ján Pavol II. (1978 - 2005)
- Ján Pavol I. (1978)
- Pavol VI. (1963 - 1978)
- blahoslavený Ján XXIII. (1958 - 1963)
- Pius XII. (1939 - 1958)
- Pius XI. (1922 - 1939)
- Benedikt XV. (1914 - 1922)
- svätý Pius X. (1903 - 1914)
- Lev XIII. (1878 - 1903)

Súčasnú pohromu sa neskončia, kým sa ľudská rasa nevráti k Bohu. (Benedikt XV., alokácia, 24.12.1917)

[Zdroj obrázka: internet]

Svätý Ján Pavol II. (1978 - 2005, pontifikát 26 a pol roka)

Karol Wojtyła sa narodil 18. mája 1920 vo Wadowiciach pri Krakove. Pre všeobecnú Cirkev bol známy ako krakovský arcibiskup a aktívny účastník Druhého vatikánskeho koncilu. Ako člen prípravnej komisie sa zúčastnil na všetkých zasadnutiach. Bol prvým pápežom poľského pôvodu a po 455 rokoch prvým netalianskym pápežom; od čias Hadriána VI. (1522 - 1523). V úvodnom príhovore po svojom zvolení 16. októbra 1978 sa nový pápež

kardinálom otvorene zaviazal "rozvážne, no rázne" plniť nariadenia Druhého vatikánskeho koncilu. Dňa 18. októbra 1978 pred diplomatickým zborom Vatikánu povedal, že jeho úlohou je byť "svedkom univerzálnej lásky".

Pápež svätý Ján Pavol II. bol ešte ako krakovský kardinál vášnivý lyžiar. Keď mu raz jeden zahraničný novinár vyčítal, že pre kardinála je neprístojné pestovať takýto šport, Wojtyła odpovedal: "Pozrite, u nás je to normálna vec. Predstavte si len, že v Poľsku polovica kardinálov lyžuje" (vtedy bol v Poľsku okrem Wojtyły ešte kardinál Wyszyński z Varšavy). Jedného dňa prijal pápež svätý Ján Pavol II. Mons. Francesca Gioi, ktorý sa krátko predtým stal arcibiskupom Camerino-San Severino. Keďže Svätý Otec vedel, že nový biskup bol kapucín, a tento nemal bradu, povedal mu: "Cappuccino senza barba, macchina senza targa" - Kapucín bez brady ja ako auto bez ŠPZ-ky.

Jeho prvá encyklika *Redemptor hominis* (1979) je výrečnou výpoveďou o kresťanskom humanizme: pravú slobodu možno nájsť len v Cirkvi a ľudskú dôstojnosť najlepšie uchováva Cirkev. Druhá encyklika v poradí *Dies in misericordia* (1980) rozvíja tú istú tému a vyzýva ľudí, aby v čoraz ohrozenejšom svete boli k sebe láskaví. Aj ďalšie jeho encykliky (spolu 14), pastoračné návštevy v rímskej diecéze (viac ako 300), ale predovšetkým vo svete (104) svedčia o jeho otcovskej starostlivosti nielen o zverených veriacich, ale o dobro všetkých bez rozdielu.

Svätý Ján Pavol II. od začiatku svojho pontifikátu poukazoval na výzvu nadchádzajúceho tisícročia a na moment prehĺbenia viery celej Cirkvi. Zmienil sa o tom vo všetkých svojich encyklikách. Napríklad v encyklike *Sollicitudo rei socialis* z roku 1987 napísal: "Terajšie obdobie vigílie tretieho kresťanského tisícročia je osobitne preniknuté očakávaním, akoby novým "adventom", ktorý sa určitým spôsobom vzťahuje na všetkých ľudí." Bezprostredne pred týmto dôležitým krokom do nového obdobia napísal apoštolský list *Tertio millennio adveniente* (1994).

Pápež svätý Ján Pavol II. vyhlásil za patrónov Európy svätých Cyrila a Metoda (1980). Vo vzťahu ku Slovensku okrem iného zriadil Východnú slovenskú provinciu so sídlom v Košiciach (1995), Gréckokatolícku slovenskú cirkevnú eparchiu v Kanade a na Slovensku (1997). Jeho návštevy na Slovensku v rokoch 1990, 1995 a 2003 sa stretli s veľkým nadšením u katolíkov, ako aj u iných kresťanov, ba dokonca aj u neveriacich. Zomrel po ťažkej chorobe 2. apríla 2005. Za blahoslaveného ho vyhlásil pápež Benedikt XVI. dňa 1. mája 2011. Neskôr bol aj svätorečený.

Pápež svätý Ján Pavol II. bol ešte ako krakovský kardinál vášnivý lyžiar. Keď mu raz jeden zahraničný novinár vyčítal, že pre kardinála je neprístojné pestovať takýto šport, Wojtyła odpovedal: "Pozrite, u nás je to normálna vec. Predstavte si len, že v Poľsku polovica kardinálov lyžuje" (vtedy bol v Poľsku okrem Wojtyły ešte kardinál Wyszyński z Varšavy). Jedného dňa prijal pápež svätý Ján Pavol II. Mons. Francesca Gioiu, ktorý sa krátko predtým stal arcibiskupom Camerino-San Severino. Keďže Svätý Otec vedel, že nový biskup bol kapucín, a tento nemal bradu, povedal mu: "Cappuccino senza barba, macchina senza targa" - Kapucín bez brady ja ako auto bez ŠPZ-ky.

Po 25 rokoch na stolci svätého Petra je Ján Pavol na vrchole svojej popularity, ale aj na konci svojich síl. Roky trpí Parkinsonovou chorobou a artrózou. Sotva môže ešte chodiť a len s námahou hovoriť. V tejto žalostnej situácii sa modlil jeden rímsky pútnik takto: "Milý Bože, zachovaj nášho pápeža Jána Pavla II., Jána Pavla I. si už dostal."

Ján Pavol I. (1978, pontifikát 33 dní)

Pontifikát Albína Lucianiho, ktorý si zvolil mená svojich predchodcov, bol krátky. Trval od 26. augusta do 28. septembra 1978. Bol prvým pápežom, ktorý si zvolil dve mená. Ján Pavol I. naznačil smerovanie pápežskej služby v nasledujúcom období, čo naplno prejavil slovanský pápež poľského pôvodu.

Albíno Lucini sa narodil 17. októbra 1912 v Canale d'Agordo (Belluno). V roku 1958 bol menovaný za biskupa Vittoria Veneta. Napísal viaceré diela, ktorými sa zrozumiteľne priblížil k veriacim svojej diecézy. V roku 1969 ho Pavol VI. vymenoval za patriarchu Benátok. Aj v tejto funkcii udržiaval Luciani úzky kontakt s obyvateľstvom, predovšetkým s obyčajnými ľuďmi. Nosil jednoduchú čiernu reverendu a pre každého,

Jedného dňa Albino Luciani, biskup Vittoria Veneta, mal v kostole kázeň. Zrazu mu psadol lístok s poznámkami ku kázni na zem. Zohol sa, zdvihol papierik a pri narovnávaní narazil hlavou o ambonu, na ktorej bol pripevnený zapnutý mikrofón. V bolesti sa vraj žartovne, ale nie veľmi lichotivo vyjadril na adresu koncilu. Používanie ambony sa totiž pripisuje liturgickým reformám koncilu. Spoločenstvu, ktoré to počulo v chráme, sa objavil na tvári úsmev.

Isté rímske noviny sa o štýle tohto nového pápeža vyjadrili, že má "veľa z Jána a málo z Pavla". Dôvodom mala byť jeho spiritualita, pretože využíval príležitosť, aby zdôrazňoval, že Boh je viac matkou ako otcom.

Večer po svojom zvolení večeral s kardinálmi. V priebehu večere ho jeden kardinál požiadal o dovoľenie zapáliť si. Ján Pavol I. na to povedal: "Áno, ale len biely dym" (znak zvolenia pápeža).

kto sa naňho obrátil, našiel utešujúce slová. Len málokto myslel na to, že by Luciani mohol byť zvolený za pápeža. Keď sa novozvolený pápež prvýkrát objavil na balkóne Baziliky svätého Petra, pre mnohých to bolo prekvapenie. Pri prvom udelení požehnania *Urbi et orbi* porušil stáročnú tradíciu a predniesol krátky, veľmi úprimný príhovor. Vysvetlil, prečo si vybral dve mená. Chcel sa opierať o svojich dvoch predchodcov, ktorých si veľmi vážil.

Zomrel na infarkt 28. septembra 1978.

Neuveriteľnú správu o jeho smrti oznámili svetu týmito slovami: "Dnes ráno, 29. septembra 1978 o piatej hodine a tridsiatej minúte osobitný sekretár pápeža po tom, čo nenašiel Svätého Otca v kaplnke súkromného apartmánu, kde sa zvyčajne v tomto čase zdržiaval, šiel ho hľadať do jeho izby a tam ho našiel mŕtveho v posteli, so zažatou lampou, ako keby čítal." Ján Pavol I. je pochovaný vo vatikánskych hrobkách Baziliky svätého Petra.

Pavol VI. (1963 - 1978, pontifikát 15 rokov a 2 mesiace)

V úsilí o dialóg so všetkými pokračoval aj nástupca Jána XXIII. pápež Pavol VI., občianskym menom Giovanni Battista Montini.

Narodil sa 26. septembra 1897 v mestečku Concesio pri Brescii. Za pápeža bol zvolený 21. júna 1963. Zomrel na sviatok Premenenia Pána 6. augusta 1978 v Castel Gandolfe.

Jeho najdôležitejšou úlohou bolo pokračovať v zasadaniach Druhého vatikánskeho koncilu, čoho sa novozvolený pápež skutočne majstrovsky ujal a úspešne završil.

Dňa 7. decembra 1965 sa konciloví otcovia zhromaždili do Baziliky svätého Petra na posledné zasadanie. Pápež s dojatím vyjadril koncilu svoje ocenenie. S týmto okamihom spojil osobitné gesto: oznámil, že v túto hodinu ruší on v Ríme a patriarcha Athenagoras v Carihrade vzájomnú exkomunikáciu z roku 1054.

Pavol VI. pri jednej príležitosti povedal: "Ja som tu asi skôr na to, aby som za Cirkve trpel, než aby som ju riadil." Keď v roku 1968 zverejnil mnoho diskutovanú encykliku *Humanae vitae*, ktorá potvrdzovala tradičné učenie Cirkvi o ochrane života, povedal: "Humanae vitae som písal chvejúc sa." Viedenský arcibiskup, kardinál Franz König napísal: "Pius XII. požíval rešpekt sveta, Ján XXIII. jeho lásku, Pavol VI. potrebuje naše pochopenie."

Po koncile zriadil Pavol VI. Biskupskú synodu (1967) a niekoľko významných komisií na revíziu cirkevného práva, liturgie hodín, lekcionára, sakrálnej hudby. Reorganizoval kúriu a schválil stále sekretariáty na podporu kresťanskej jednoty pre nekresťanské spoločenstvá a pre neveriacich. Veľmi veľa sa angažoval v pomoci tretiemu svetu a svojou otcovskou starostlivosťou sa usiloval prejaviť konkrétnu pomoc biednym a vykorisťovaným, čo prejavil aj vo svojej reči na zhromaždení Spojených národov v New Yorku v októbri 1965.

Od čias pápeža Pia VII. (+ 1823) bol prvým pápežom, ktorý opustil Rím a navštívil veriacich v mnohých štátoch Európy, ale aj v Amerike, Ázii a v Austrálii. V rozdelenom svete sa snažil byť zjednotiteľom v duchu spravodlivosti a pokoja. Ako bývalý štátny sekretár si uvedomoval dôležitosť diplomatických vzťahov. Počas jeho pontifikátu sa počet akreditovaných diplomatických zástupcov takmer zdvojnásobil. V roku 1978 mala Svätá stolica svoje zastúpenie v 89 štátoch a v OSN, kým v roku 1963 to bolo len v 37 krajinách. Jeho pontifikát je poznačený aj ústretovou politikou zmierenia. Deň 1. január vyhlásil za Svetový deň pokoja.

Významným krokom smerom k Slovensku bolo, že 30. decembra 1977 apoštolskou konštitúciou *Praescriptionum Sacrosancti* oddelil územie Trnavskej administratúry od Ostrihomskej arcidiecézy, určil hranice biskupstiev na Slovensku. Podobne urobil aj v Olomouckej arcidiecéze. Konštitúciou *Qui divino* zriadil Slovenskú cirkevnú provinciu s metropolitným sídlom v Trnave. Počas jeho pontifikátu vyšla sociálna encyklika *Populorum progressio* (1967).

Pápež si želal reformu a internacionalizáciu kúrie, rozšírenie kolégia kardinálov zo 103 na 120 členov so zaradením kardinálov aj z tretieho sveta. Napísal list "mužom červených brigád", v ktorom žiadal oslobodenie Alda Mora, predsedu Kresťanskej demokracie, odsúdeného na smrť. Dal potaviť známú Sálu Nervi, pomenovanú podľa architekta, ktorý ju navrhol, na stredajšie pápežské audiencie, dnes Aula Pavla VI. Novelizoval legislatívu pre konkláve a prázdný pápežský stolec. Je pochovaný vo vatikánskych hrobkách.

Blahoslavený Ján XXIII. (1958 - 1963, pontifikát 4 roky a 8 mesiacov)

Nástupcom Pia XII. sa stal benátsky patriarcha Angelo Roncalli, narodený 25. novembra 1881 v Sotto il Monte (Bergamo). Pracoval v diplomatických službách vo viacerých štátoch. Po zvolení 28. októbra 1958 si zobral za úlohu nielen usporiadať záležitosti Rímskej diecézy ako jej biskup, ale 11. októbra 1962 vyhlásil a tiež otvoril Druhý vatikánsky koncil. Zriadil komisiu pre revíziu cirkevného práva. Zomrel po prvom zasadnutí dvadsiateho prvého všeobecného koncilu 3. júna 1963. Za blahoslaveného ho vyhlásil pápež Ján Pavol II. v roku 2000.

Známy je aj svojimi encyklikami. Napríklad encyklika *Ad cathedram Petri* (1959) bola zameraná na vzťahy ku kresťanom nekatolíkom, oslovoval ich ako "oddelených bratov a synov". V encyklike *Mater et magistra* (1961) pokračoval v sociálnej náuke Leva

Pri verejnom prijatí nunciovi predstavili vrchného rabína z Paríža, s ktorým sa monsignor Roncalli začal potom priateľsky rozprávať. Keď sa napokon hostia chystali vstúpiť do veľkého salóna, chcel dať rabín nunciovi prednosť. Tu Roncalli povedal: "Prosím, najskôr Starý zákon!"

Už vo februári 1962 stanovil Ján XXIII. začiatok koncilu na 11. októbra toho istého roka. Týždeň pred začiatkom koncilu prekvapil Ján XXIII. svet púťou do Assisi a Loreta, aby sa tam modlil za úspešný priebeh koncilu. Bola to prvá cesta, ktorú pápež po strate cirkevného štátu v roku 1870 podnikol. Američania ho preto prajne volali "Johnie Walker" a Rimania výstižne "Giovanni fuori le mura" (Ján za hradbami).

Jedného dňa sa Ján XXIII. spýtal talianskeho mladíka: "Ako sa voláš?" Ten povedal: "Archangelo" (archanjel). Na to hovorí pápež: "Ó, a ja sa volám len Angelo" (anjel).

v tom, že pri vchode do Baziliky svätého Petra nepoužil svoj prenosný pápežský trón a namiesto tiary kráča iba s biskupskou mitrou na hlave pomedzi rady svojich spolubratov.

Témy koncilu boli prejavom rozsiahleho pokusu spojiť vieru s modernou životnou skúsenosťou. Zvýšil počet kardinálov zo 70 (počet stanovený Sixtom V.) na 75. Dôkladne a kriticky dal zrevidovať zoznam svätých - *Rímske martyrológium*.

Pius XII. (1939 - 1958, pontifikát 18 a pol roka)

Eugenio Pacelli sa narodil 2. marca 1876 v Ríme. Za pápeža bol zvolený 2. marca 1939. Keďže bol "vojnovým" pápežom, vzal si príklad zo svojho predchodcu Benedikta XV. a usiloval sa zobrať na seba starostlivosť o obeť vojny. Preto vo svojich príhovoroch, hlavne o vianočných posolstvách, nabádal svet k pokoju.

Pápež Pius XII. podal diplomatickou cestou asi 60 protestov proti zločinom, takže Vatikán jeho zásluhou zachránil 850 000 židovských občanov. Cez celú druhú svetovú vojnu vyvíjalo činnosť tzv. Pápežské dielo pomoci, ktoré zaobstarávalo a rozdávalo lieky; odevy a potraviny. Hitler vraj o ňom povedal: "Pius XII.? To je jediný človek, ktorý mi vždy protirečil a nikdy naposlúchal." Rimania si boli vedomí jeho postoja a po vojne ho označili titulkom *Defensor civitatis* (Obhajca mesta).

Po skončení druhej svetovej vojny často prejavoval starostlivosť a súcit s obeťami vojny. Podporoval právo národov na samourčenie, ale odmietal násilie, triedny boj a zdôrazňoval bratstvo národov. Nemohol mlčať, keď sa v niektorých krajinách konalo

XIII. a Pia XI. V ďalšej encyklike *Pacem in terris* (1963), ktorú adresoval celému ľudstvu, žiadal uznanie ľudských práv a povinností ako základnej požiadavky pre svetový mier. Jeho typickým štýlom pontifikátu je *aggiornamento*.

Pápež Ján XXIII. chcel viesť dialóg s celým svetom bez rozdielu vierovyznania, viac ako ktorýkoľvek iný pápež. Z liturgie Veľkého piatku odstránil slová vzhľadom na židovský národ a pri jednej príležitosti sa predstavil židovským návštevníkom slovami: "Som Jozef, váš brat."

Do histórie Cirkvi vošiel ako láskavý a úprimne otcovský, ktorý napriek svojej učenosti a znalosti cudzích jazykov nikdy nezabudol na svoj skromný rol'nický pôvod a ku každému sa vedel znížiť. Symbol toho, že sám seba považoval skôr za brata než za otca, možno vidieť aj

bezprávie na veriacich, napríklad v ZSSR, v krajinách východnej Európy i v Číne. Nemlčal, keď sa komunisti usilovali zmocniť vlády v Grécku, Francúzsku a Taliansku.

Zaoberal sa aj myšlienkou zvolať všeobecný koncil. Počas jeho pontifikátu sa pôsobenie Cirkvi chápalo oveľa univerzálnejšie ako predtým. V rokoch 1939 - 1958 bolo zriadených asi 350 diecéz a niekoľko cirkevných provincií prevažne v misijných krajinách. V dvoch konzistóriách počas svojho pontifikátu vymenoval 57 kardinálov, ktorí mali zväčša netaliansky pôvod.

Pápež Pius XII. je autorom viacerých encyklík, z ktorých si zaslúži pozornosť *Summi Pontificatus* (1939), *Mystici corporis Christi* (1943), kde objasnil charakter Cirkvi z hľadisk Kristovho mystického tela, a *Divino afflante Spiritu* (1943) adresovanú biblickým exegetom. V roku 1947 vydal encykliku *Mediator Dei*, ktorou sa obrátil na laikov v súvislosti s liturgickou službou.

Ako vrúcny mariánsky ctiteľ 1. novembra 1950 definoval dogmu o Nanebovzatí Panny Márie.

Pri vykopávkach pod Bazilikou svätého Petra pod jeho záštitou bol objavený hrob svätého Petra. Počas celého svojho pontifikátu sa zdržiaval len v Ríme alebo v letnom sídle Castel Gandolfo. Jeho najdlhšou cestou bola cesta do Santa Maria di Galeria vzdialenej 27 km od Ríma, kde 27. októbra 1957 otvoril novú rozhlasovú stanicu Radio Vaticana. Zomrel 9. októbra 1958. Pochovaný je v Bazilike svätého Petra.

Pius XI. (1922 - 1939, pontifikát 17 rokov)

Pius XI., ktorý na rímskych univerzitách získal tri doktoráty, do svojho zvolenia pôsobil v diplomatických službách (1919 - 1921) v Poľsku aj ako milánsky arcibiskup. Za pápeža bol zvolený 6. februára 1922. Jeho prvým verejným činom bolo udelenie požehnania *Urbi et orbi* z balkóna Baziliky svätého Petra, čo bolo zmierlivé gesto voči talianskej vláde, ktoré od pádu pápežského štátu (1870) neurobil nijaký pápež.

Pápež Pius XI., občianskym menom Achille Ratti sa narodil 31. mája 1857 v Desiu pri Miláne. Jeho motto bolo: "Pokoj Kristov v kráľovstve Kristovom." Svojím postojom sa usiloval dokázať, že Cirkev sa má aktívne podieľať na činnosti spoločnosti, nie sa od nej izolovať. V prvej encyklike *Ubi arcano* (1922) založil Katolícku akciu, ktorá viedla k úzkej spolupráci laikov s hierarchiou. Ako odpoveď na dobový sekularizmus vyhlásil slávnosť Krista Kráľa (1925). Na prehĺbenie vzťahu s Petrovým stolcom a náboženského života

V čase, keď bol Eugenio Pacelli nunciom v Berlíne, pýtali sa ho, prečo sa Taliani v kostole správajú tak, ako keby boli v divadle. Odpovedal: "Z toho istého dôvodu, z akého sa Nemci správajú v divadle tak, ako keby boli v kostole!"

Kým pápež Pius XI. neznášal telefón, novozvolený Pius XII. toto novodobé zariadenie používal od samého začiatku svojho pontifikátu pri rozhovoroch so zamestnancami kúrie. Bolo to celkom nezvyčajné a spočiatku to viedlo k značným nedorozumeniam. Keď raz pápež zavolať do prvej sekcie štátneho sekretariátu a povedal: "Tu je Svätý Otec", jeden monsignor mu odpovedal: "Keď ste vy Svätý Otec, tak ja som Napoleon Bonaparte!"

vôbec využil aj Jubilejný rok 1925, ako aj dva mimoriadne jubilejné roky (1929 a 1933) a eucharistické kongresy, ktoré sa konali v tomto čase v dvojročných intervaloch.

V sociálnej oblasti nadviazal a rozvinul sociálne učenie Leva XIII. najmä encyklikou *Quadragesimo anno* (1931). V diplomatickej oblasti uzavrel konkordáty a dohody iného druhu asi s dvadsiatimi štátmi (Modus vivendi v roku 1928 aj s ČSR).

Veľký úspech vo vzťahu k Taliansku dosiahol podpísaním Lateránskej zmluvy 11. februára 1929. Pápež pri tejto príležitosti takto hodnotil situáciu: "Boh bol vrátený Taliansku a Taliansko vrátené Bohu." Marconi v období jeho pontifikátu založil rozhlasovú stanicu Radio Vaticana.

Pontifikát pápeža Pia XI. je poznačený aj násilným prejavom voči kresťanstvu v rozličných častiach sveta. Na ukrutnosti komunizmu reagoval okrem iného aj encyklikou *Divini Redemptoris* (19. marca 1937), kde ostro odsúdil ateistický komunizmus.

Kruté prenasledovanie Katolíckej cirkvi prebiehalo v tomto období aj v Mexiku. Počet kresťanských mučeníkov dosiahol 5300, z toho bolo zabitých asi 300 kňazov. Aj Španielsko po páde kráľovskej dynastie zachvátila vlna nenávisti voči Cirkvi (1931). V prvom roku španielskej občianskej vojny bolo zavraždených okolo 60 000 kňazov a zničených asi 2000 kostolov. Proti tomuto prenasledovaniu protestoval encyklikou *Iniquis afflictisque* v roku 1926. Prenasledovanie Katolíckej cirkvi sa v Španielsku skončilo až v roku 1939. Pápež Pius XI. dôrazne protestoval proti fašizmu encyklikou *Non abbiamo bisogno* (29. júna 1931) a proti nacistickému Nemecku encyklikou *Mit brennender Sorge* (14. marca 1937).

Keď Pius XI. vymenoval kardinála Perosiho za prosekretára konzistoriálnej kongregácie, ktorá mala na starosti biskupov, prosil Perosi pápeža o dišpenz zo zdravotných dôvodov, pretože mu amputovali nohu. Nato Pius XI. odpovedal: "V konzistoriálnej kongregácii neslúžia nohy, tu stačí hlava!"

Hovorilo sa, že jedna Američanka chcela počas svojho pobytu vo Večnom meste vidieť čo najviac. Po tom, čo sa zúčastnila na mnohých slávnostiach a zoznámila sa so všetkými pamätihodnosťami, požiadala o audienciu u Pia XI. Pápež ju láskavo prijal a opýtal sa jej, či by mohol niečo pre ňu urobiť. Dojatá touto láskavosťou zvolala: "Svätý Otec, rada by som videla konkláve!" Okolostojaci prelát i as tomuto želaniu zo srdca zasmiali. Američanka si totiž neuvedomila, že tým vlastne chcela smrť pápeža.

Benedikt XV. (1914 - 1922, pontifikát 7 a pol roka)

Pápež Benedikt XV., občianskym menom Giacomo della Chiesa sa narodil 21. novembra 1854 v Janove. Za pápeža bol zvolený 3. septembra 1914.

Jeho pontifikát bol zložitý pre veľmi ťažkú situáciu počas prvej svetovej vojny. Avšak aj vo vojnových časoch sa usiloval byť otcom všetkých kresťanov. Jeho hlas o zmierenie, žiaľ, zanikol vo vojnovom chaose. Keďže tento pokus stroskotal, usiloval sa aspoň zmierňovať škody spôsobené vojnou. Zariadil, že bojujúce strany si vymieňali zranených navzájom, a v Ríme zriadil úrad, ktorý pátral po nezvestných vojakoch. Žiadal Švajčiarsko, aby prijalo vojakov chorých na tuberkulózu z akejkol'vek krajiny. Známe sú

tiež návštevy pápežských nuncií v táboroch zajatcov, ktorí sa usilovali zmierniť ich biedu.

Dňa 1. augusta 1917 zaslal spojencom a ústredným mocnostiam sedembodový plán na uzavretie mieru, ktorý by bol založený viac na spravodlivosti ako na vojenských víťazstvách. Žiaľ, neúspešne. Počas jeho pontifikátu počet štátov s diplomatickým sídlom pri Vatikáne sa zvýšil zo 14 na 27. Medzi nimi bolo aj Francúzsko a tiež Anglicko, ktoré zrušilo diplomatické vzťahy s Vatikánom pred tromi storočiami. Blahorečil Janu z Arcu upálenú v roku 1431.

Benedikt XV. si zaslúžil označenie "misionársky pápež" pre iniciatívy v tomto smere. Tu podporoval zvlášť výchovu hierarchie z domorodého obyvateľstva. Založil Univerzitu Najsvätejšieho Srdca. Predpisom z 22. mája 1920 zaviedol nový protokol pre návštevy katolíckych panovníkov v Ríme. Potvrdil odsúdenie modernizmu vyjadrené Píom X. V roku 1917 vydal Kódex kánonického práva, ktorý inicioval Píus X. Usiloval sa o jednotu s východnými kresťanskými spoločenstvami, a tak založil Kongregáciu pre východné cirkvi 1. mája 1917 a Pápežský orientálny inštitút 15. októbra 1917. Schválil projekt Museo petriano, kde sa malo sústrediť všetko, čo zostalo na rôznych miestach z pôvodnej konštantínovskej baziliky.

V povojnovej Európe v mnohých štátoch pocítili hmotnú pomoc, ktorú sprostredkoval tento veľký pápež. Dokumentom *Pacem Dei munus* (1920) sa dožadoval medzinárodného zmierenia. Na mierovú konferenciu ho však nepozvali ani prostredníctvom zástupcu vo Versailles, ani ako Spoločnosti národov. Turci mu ako prejav vďaky v Istanbule postavili pomník s nápisom: "Veľkému pápežovi tragickej doby Benediktovi XV., dobrodincovi národov bez rozdielu národnosti a viery, na znamenie vďačnosti." Zomrel 22. januára 1922. Je pochovaný v Bazilike svätého Petra.

Giacomo della Chiesa bol postavou malý, ale duchom veľký. Neskorší kardinál Domenico Tardini napísal, že Benedikt XV. "bol malý postavou, ale prečnievajúci duchom a srdcom".

Duch, ktorý za Pia X. vládol vo Vatikáne, a cirkevno-politické názory Giacoma della Chiesa, neskoršieho pápeža Benedikta XV., sa značne rozchádzali. Preto bol della Chiesa v októbri 1907 vymenovaný za arcibiskupa v Bologni. Hoci je Bologna sídlom kardinála, na červený klobúk musel čakať do roku 1914. Keď sa jeho matka sťažovala na dlhé prieťahy u Pia X., dostala túto odpoveď: "Váš syn robí síce málo krokov, ale sú to dlhé kroky." Keď potom v roku 1914 prišiel na konkláve do Ríma ako bolonský kardinál, privolávali mu v spomienke na Benedikta XIV., ktorý sa volal Prospero Lambertini: "Prosperes, procede, et regna" ("Šťastne príď a kraluj"). Giacomo della Chiesa však pohotovo odpovedal: "Nevolám sa Prospero, ale Giacomo." Ale potom si vybral v tejto súvislosti s Benediktom XIV. meno Benedikt XV.

Fotograf pápežov - Arturo Mari (50 min. 2021)
https://cinelux.sk/programs/fotograf_papezov

Svätý Pius X. (1903 - 1914, pontifikát viac ako 11 rokov)

Dvadsiate storočie sa vyznačuje mnohými veľkými pápežmi, ktoré vrátili tomuto vznešenému úradu predchádzajúcu vážnosť a ich postoje si získali sympatie k mnohým spoločenským a politickým udalostiam. Úctu a obdiv získali aj u ľudí, ktorí boli mimo Cirkvi. Svedčí o tom aj pontifikát Pia X., ktorého heslom bolo: "Obnoviť všetko v Kristovi", skutočnejšie poznačený vnútornou obnovou

Cirkvi. Jeho občianske meno bolo Giuseppe Melchiorre Sarto. Narodil sa 2. júna 1835 v Riese (Treviso). Za pápeža bol zvolený 4. augusta 1903.

Odporúčal časté, ba denné sväté prijímanie. Nariadil podávať sväté prijímanie deťom vo veku, keď už dokážu rozlíšiť obyčajný chlieb od eucharistického. Podnikol kroky na pozdvihnutie duchovnej a mravnej úrovne kléru a jeho pastoračnej činnosti. Kňazom nariadil konať si duchovné cvičenia každý tretí rok. Jeho významným činom bolo potlačenie tzv. modernizmu. Zaslúžil sa aj o kodifikáciu kánonického práva. Začal s vydávaním úradného dokumentu *Acta Apostolicae Sedis*, ktorý doteraz prináša zákony a dokumenty Rímskej kúrie. Dal zreorganizovať hvezdáreň a Vatikánsku obrazáreň, založil Biblický inštitút. Vo vzťahu k Talianskemu kráľovstvu zrušil zákaz pre katolíkov zúčastňovať sa na verejnom živote. Ďalším významným dielom Pia X. bola reforma Rímskeho misála, breviára a liturgickej hudby.

Zomrel 20. augusta 1914. Pochovaný je pod oltárom obetovania v Bazilike svätého Petra. Hoci pápež Pius X. bol v mnohých smeroch veľmi konzervatívny, ako ho hodnotili mnohí jeho súčasníci, bol jedným z najkonštruktívnejších reformných pápežov vôbec. Keďže to bol človek láskavého a úprimného srdca, získal si mnohých. Preto jeho vyhlásenie za blahoslaveného 3. júna 1951 a za svätého 29. mája 1954 bolo želaním všetkých, ktorí ho poznali. Tak po vyše tristo rokoch bol na pápežskom stolci opäť pápež - svätec. Posledným svätcom bol pápež Pius V. (†1572).

O Piovi X., ktorý miloval jemný humor, sa rozpráva aj nasledujúca príhoda.

Jeden rakúsky priemyselník, ktorý vo svojich fabrikách vyrábal riad, príbory a podobné veci, dostal audienciu u Pia X. Pri tejto príležitosti priniesol

Rakúšan ako dar nádherný servis s erbom pápeža. V predsieni tento dar obdivovali preláti, ktorí mali službu.

Stále otvárali a zatvárali obrovské puzdro s príbormi, až kým sa neobjavil pápež. Pius X. bol jednoduchý a skromný, ktorý servis určite nikdy sám nepotreboval. Ale chcel ho vidieť. Hneď sa priemyselník a preláti vrhli na puzdro, aby ho otvorili. Ale nedalo sa otvoriť. Zdalo sa, že pri poslednom zaklapnutí pred pápežovým príchodom sa zámok zasekol. S červenými tvármi sa jeden po druhom pokúšali zámok otvoriť, až nakoniec pristúpil pápež a povedal: "Teraz to skúsím ja." Pokojne chytil puzdro. Na jeden dotyk zámok povolil. Triumfálne a s figliarskym úsmevom sa obzerajúc povedal: "Tak predsa len vidno, kto tu má moc nad kľúčmi!"

Istému mladíkovi z Paríža, ktorý mal vážnu chorobu nohy, niekto poradil, aby si dal ponožky Pia X. Len čo mladík za drahé peniaze získal pár týchto ponožiek, uzdravil sa. Pri audiencii mladík s oduševnenými slovami pápežovi ďakoval. "Je to naozaj prekvapujúce," povedal Pius X. s figliarskym úsmevom, "že ty si sa uzdravil, pričom si moje ponožky nosil len krátko. Ja ich nosím celý deň, ale stále mám opuchnuté nohy."

Lev XIII. (1878 - 1903, pontifikát 25 rokov a 5 mesiacov)

Pápež Lev XIII., občianskym menom Vincenzo Giocchino Pecci sa narodil 2. augusta 1810 v Carpineto Romano. Za pápeža bol zvolený 20. februára 1878. Od svojej kňazskej vysviacky (1837) pôsobil v pápežských diplomatických službách. Prejavil sa ako pápež, ktorý chcel Cirkev v rámci tradičnej náuky viesť neporušenú aj v nastupujúcej modernej dobe. V niektorých oblastiach nadviazal na postoj Pia IX. Tak napríklad svoj odmietavý vzťah k socializmu, komunizmu a nihilizmu prejavil v encyklike *Quod apostolic muneris* (1878) a proti slobodomurárstvu v encyklike *Humanum genus* (1884). V intelektuálnej oblasti encyklikou *Aeterni Patris* (1879) zdôrazňuje význam svätého Tomáša Akvinského. Na tento účel bola zriadená v Ríme Pápežská akadémia svätého Tomáša (1880). Podporoval tiež štúdium astronómie a prírodných vied vo Vatikáne a vyzval katolíckych historikov, aby písali objektívne. Preto sprístupnil Vatikánske archívy (1883) pre vedcov bez ohľadu na vierovyznanie.

Vzhľadom na nové kritické metódy v encyklike *Providentissimus Deus* (1893) stanovil smernice pre biblický výskum. Niekoľko dokumentov venoval spoločensko-politickému poriadku. Jeho najslávnejšia encyklika *Rerum novarum* (1891) sa venovala sociálnej otázke, kde nielen podporoval súkromné vlastníctvo, ale aj spravodlivú mzdu, práva pracujúcich a odbory. Pre toto angažovanie sa v sociálnej oblasti ho nazvali "pápež pracujúcich".

Aj keď na prelome storočí Cirkev prežívala neľahké obdobie v mnohých oblastiach, predsa tu nemožno nevidieť obrody, ktorá sa prejavuje aj pri vzniku nových rehoľných spoločenstiev. V rokoch 1819 - 1912 vzniklo v Cirkvi 380 nových reholí a kongregácií.

Boh sa staral o svoj ľud v tomto čase aj mimoriadnou cestou. Svedčia o tom zjavenia Panny Márie v Lurdoch (1858), vo Fatime (1917) a na iných milostivých miestach. Pápež Lev XIII. zomrel 20. júna 1903 vo veku 93 rokov. Je pochovaný v Lateránskej bazilike.

Leo XIII. dal zaviesť do Vatikánu telefóny a nainštalovať radiátory. Nikdy však nechcel pristúpiť na jednu vec, a to na auto. Vydal predpis o nosení čiapky. Túto malú pokrývku hlavy nosia pápež, kardináli, biskupi a preláti. Je zo súkna a hodvábu, iba pápežova je zo zamatu: pre biskupov fialovej farby, pre kardinálov purpurovej, pre pápeža bielej. Nazýva sa solideo (Soli Deo - jedine pred Bohom), pretože sa sníma na vyjadrenie úcty k Najsvätejšej oltárnej sviatosti.

V súvislosti s týmto dlhým pontifikátom sa rozpráva aj táto príhoda: Lev XIII. vyžadoval, aby mu bol predstavený každý nový švajčiarsky gardista. Pri tejto príležitosti zvykol klásť novým vojakom tri otázky v tomto poradí: Koľko máš rokov?

Ako dlho sa vieš postiť? Žije ešte tvoj otec a matka? Keď raz nastúpil švajčiarsky gardista, ktorý nerozumel taliansky, naučil ho jeho nadriadený odpovede na tri otázky podľa poradia.

Úplne náhodou však pápež zmenil v tento deň poradie otázok a začal druhou otázkou: "Ako dlho sa vieš postiť?"

"Dvadsaťštyri rokov," odpovedal gardista. "Koľko máš rokov?" pýtal sa pápež ďalej. "Dva dni," odpovedal vojak.

Začudovaný pápež Lev XIII. zvolal: "Jeden z nás dvoch určite prišiel o rozum!" Gardista, ktorý tieto slová považoval za tretiu otázku, odpovedal:

"Obaja, Vaša Svätosť."

Svobodné zednářství a podvracení katolické Církve (John Vennari, přepis přednášky z Fátimské konference v Římě v říjnu 2001, převzato a přeloženo z Freemasonry Watch)

Tato promluva bude **stručným odhalením zednářského dokumentu z 19. století „Permanentní instrukce Alta Vendita“**, který připravoval program, plán, který nám pomůže pochopit „dábelské zmatení vysoké hierarchie“, o kterém mluvila sestra Lucie. Věřím, že „Permanentní instrukce Alta Vendita“ vysvětluje původ tohoto dábelského zmatení. **Alta Vendita byla nejvyšší lóží karbonářů, italské tajné společnosti s vazbou na svobodné zednářství, která spolu se svobodným zednářstvím byla zavržena katolickou Církví.** [1] Otec E. Cahill, SJ ve své knize Svobodné zednářství a protikřesťanské hnutí prohlašuje, že Alta Vendita byla „v té době všeobecně považována za vládnoucí centrum evropského svobodného zednářství“. [2] Karbonáři byli neaktivnější v Itálii a Francii.

Biskup Rudolf Graber ve své knize Atanáš a Církev naší doby citoval jistého svobodného zednáře, který prohlašoval, že **„cílem (svobodného zednářství) už více není zničení Církve, ale její využití tím, že do ní pronikneme.“** [3] Jiným slovy, když svobodné zednářství nemůže Kristovu Církev zcela vyhladit, plánuje nejen vymýtit vliv katolicismu ve společnosti, ale využít církevní strukturu jako nástroj „obnovy“, „pokroku“ a „osvícení“ – jako prostředků prosazení svých vlastních principů a cílů.

Nástin

Strategie rozpracovaná v „Permanentní instrukci Alta Vendita“ je ohromující svou troufalostí a prohnaností. Od počátku se v dokumentu mluví o procesu, který potrvá desítky let, než bude zrealizován. Ti, kdo vypracovali tento dokument, věděli, že neuzří jeho naplnění. Zahájili dílo, ve kterém budou pokračovat budoucí generace zasvěcenců. Permanentní instrukce říká: „v našich řadách vojáci umírají a boj pokračuje.“ **Instrukce vyzývala k šíření liberálních myšlenek a zásad ve společnosti a v institucích katolické Církve tak, aby postupně po letech byli laikové, seminaristé, klerikové a preláti prodchnuti pokrokářskými principy.** Jednou by takové smýšlení natolik převládlo, že by byli svěcení kněží, konsekrovaní biskupové a nominováni kardinálové, jejichž smýšlení by bylo v souladu s moderním myšlením, které má původ v „Principech roku 1789“ (pluralismus, náboženská rovnost, odluka Církve a státu atd.).

Nakonec by z těchto řad byl zvolen papež, který by vedl Církev na cestu „osvícení a obnovy“. Je potřeba zdůraznit, že **nebylo jejich cílem umístit na Petrův stolec zednáře. Jejich cílem bylo vytvořit takové prostředí, které by nakonec stvořilo papeže a hierarchii nakloněné idejím liberálního katolicismu, přičemž by věřili, že jsou věrnými katolíky.** Tyto vůdčí katolické osobnosti by pak už neodporovaly modernistickým idejím revoluce (jak bylo stálou praxí papežů, kteří zavrhovali tyto liberální principy od roku 1789 až do roku 1958), ale zavedly by je do Církve. **Konečným výsledkem by bylo katolické duchovenstvo a laikové, kteří by pochodovali pod vlajkou osvícenství, zatímco by si mysleli, že pochodují pod papežskou vlajkou.**

Je to možné?

Pro ty, kteří možná věří, že tento program je příliš vzdálený, že je to cíl, který je příliš beznadějný, aby jej nepřítel dosáhl, bychom měli poznamenat, že **papež Pius IX. i papež Lev XIII. oba žádali, aby byla „Permanentní instrukce“ publikována, bezpochyby proto, aby se zabránilo takové tragédii. Tito velcí papežové věděli, že taková pohroma není nemožná.**

Pokud by však takové temné poměry nastaly, existovaly by tři neomylné prostředky, jak to poznat:

1. Způsobilo by to otřesy takové závažnosti, že by si celý svět uvědomil, že katolická církev prodělala velkou revoluci v souladu se soudobými idejemi. Všem by bylo jasné, že proběhla „modernizace“.
2. Zavedla by se nová teologie, která by byla v protikladu s předešlou naukou.
3. Svobodní zednáři sami by hlasitě ohlašovali své vítězství ve víře, že katolická církev nakonec „užřela světlo“ v takových bodech jako jsou pluralismus, zesvětštělý stát, rovnost náboženství a v jakýchkoliv dalších kompromisech, kterých bylo dosaženo.

Pravost dokumentů Alta Vendita

Tajné listiny Alta Vendita, nejvyšší lóže karbonářů (italské tajné společnosti), které **padly do rukou papeže Řehoře XVI.**, zahrnují období jdoucí **od roku 1820 do roku 1846**. Na žádost blahoslaveného papeže Pia IX. je publikoval Cretineau-Joly ve své práci *Římská církev a revoluce*. [4] Papež Pius IX. souhlasným dopisem z 25. února 1861, který adresoval autorovi, zaručil pravost těchto dokumentů, ale nepovolil nikomu vyrazit skutečné členy Alta Vendita zapletené do této korespondence.

Úplný text Permanentní instrukce Alta Vendita je také obsažen v knize **Msgr. George E. Dillona Odhalení svobodného zednářství Velkého orientu**. Když byl papež Lev XIII. obdarován výtiskem knihy Msgr. Dillona, učinila na něj takový dojem, že nařídil na své vlastní náklady zkompletování a vydání italské verze. [5]

V encyklice **Humanum Genus** vyzýval Lev XIII. **katolické vůdčí osobnosti, aby „strhli masku svobodnému zednářství a všem ozřejmili čím skutečně je“**. [6] Vydání těchto dokumentů tiskem je prostředkem, jak „strhnout masku“. A jestliže papež požádal, aby tyto dopisy byly publikovány, je to proto, že **chtěl, aby všichni katolíci poznali plány tajných společností na podvracení katolické církve zevnitř, aby se katolíci měli na pozoru, a v naději, že této pohromě zabrání**.

Permanentní instrukce Alta Vendita

Co následuje, není celá instrukce, ale část, která nejvíce souvisí s naší diskuzí. V dokumentu čteme: „Papež, kýmkoliv je, nikdy nepřijde k tajným společnostem; je na tajných společnostech, aby učinily první krok k církvi s cílem si ji podrobit. „Úkol, který si na sebe musíme vzít, není prací na den nebo měsíc nebo na rok. Může trvat několik let, možná století, ale v našich řadách voják umírá a boj pokračuje. „Nezamýšlíme naklonit papeže naší věci, učinit je neofyty našich principů, propagátory našich idejí. To by bylo směšným snem, a jestliže se věci nějakým způsobem obrátí, jestliže by měli kardinálové nebo preláti například ze své vlastní vůle vstoupit do části našich tajemství, není to vůbec podnětem přát si jejich povýšení na Petrův stolec. Takové povýšení by nás zničilo. Sama ambice by je vedla k apostazi, potřeba moci by je přinutila obětovat nás. Co musíme žádat, co bychom měli hledat a na to čekat, jako Židé čekají na mesiáše, je papež podle našich potřeb... „S tím budeme pochodovat na zteč církve bezpečněji než s pamflety našich bratří ve Francii a dokonce i než se zlatem Anglie. Chcete znát důvod pro to? Je to tím, že s tímhle již nepotřebujeme k roztříštění velké skály, na níž Bůh zbudoval Svou církev, Hannibalův ocet (Narážka na událost, kdy při přechodu Alp, když cesta dál nevedla, Hannibal rozhodl prorazit přes skálu novou. Vojáci zapálili hranici z pokácených stromů a rozžhavenou skálu potom polévali octem, aby zkréhla. Pak vzali železné nástroje a do takto upravené skály začali tesat novou cestu. – pozn. překl.), ani nepotřebujeme střelný prach, ani naše zbraně. Máme v této lsti zapojený malíček Petrova nástupce a tento malíček je tak dobrý pro tuto křížovou výpravu jako jsou všichni Urbanové II. a všichni svatí Bernardové v křesťanstvu.

„Nepochybujeme, že dojdeme k tomuto nejvyššímu cíli našeho úsilí. Ale kdy? Ale jak? Neznámé ještě není vyjeveno. Nicméně, jakoby nás nic nemělo odvrátit od vypracovaného plánu a naopak vše by mělo k němu směřovat, jako by již zítra měl úspěch korunovat dílo, které je sotva načrtnuto, přejeme si v této instrukci, jež zůstane tajná pro pouhé novice, dát vedoucím představitelům nejvyšší Vente jistou radu, kterou by měli vštípit všem bratrům ve formě instrukce nebo interního sdělení... „Nyní tedy, abychom nám zajistili papeže požadovaných parametrů, je první otázkou jeho vytváření ... sníme o generaci vhodné pro tohoto papeže k vládnutí. **Ponechte stranou staré lidi a lidi dospělého věku. Běžte za mládeží, a je-li to možné, dokonce za dětmi ... Zajistíte si pro sebe s minimem nákladů pověst dobrých katolíků a ryzích vlastenců. „Tato pověst zajistí našim naukám přístup do středu mladých duchovních a stejně tak i hluboko do klášterů. Za pár let zaujmou tito mladí duchovní, silou věcí samých, všechny posty, vytvoří nejvyšší radu, budou povoláni k volbě papeže, který bude mít vládnout. A tento papež, jako většina jeho současníků, bude nutně více či méně prodchnut italskými a humanistickými principy, které začneme pouštět do oběhu.** Je to malé hořčičné semínko, které svěříme zemi, ale slunce spravedlnosti je pozvedne k nejvyšší moci a vy jednoho dne spatříte, jakou bohatou žeň toto malé semínko vydá. „Na cestě, kterou pro své bratry rozprostíráme, se nalézají velké překážky, které musí být přemoženy, těžkosti vícero druhu, které je třeba zvládnout. Bratři nad nimi zvítězí zkušeností a jasnozřivostí, ale cíl je tak ohromný, že je důležité napnout do větru všechny plachty, abychom jej dosáhli. **Jestliže chcete revolucionizovat Itálii, hledejte papeže, jehož portrét jsme vám právě načrtli.** Jestliže si přejete ustavit vládu vyvolených na trůně babylonské děvky, nechte duchovní pochodovat pod vaším praporem, **a nechte je vždy věřit, že pochodují pod praporem apoštolských klíčů.** Zamýšlíte-li nechat zmizet poslední stopu tyranů a utlačovatelů, **nastražte své síť** jako Šimon Bar-Jona, nastražte je **do sakristií, seminářů a klášterů** spíše než na mořské dno, a pokud nebudete spěchat, slibujeme vám, že váš úlovek bude mnohem podivuhodnější než jeho. Rybář ryb se stal rybářem lidí, vy přivedete přátele k apoštolskému stolci. Budete mít revoluci šířenou v tiáře a pluviálu, pochodující s křížem a praporem, revoluci, která bude potřebovat jen trochu pobídnout, aby zažehla požár ve čtyřech koutech světa.“ [7] Na nás je teď posoudit, jak úspěšný tento plán je.

Osvícenství, můj příteli, vane ve větru

K velké škodě katolické víře a katolickému státu společností v 19. století stále více pronikaly liberální principy Francouzské revoluce. Údajně „laskavější a mírnější“ názory pluralismu, náboženského indiferentismu, demokracie, která věří, že všechna autorita pochází z lidu, mylné pojmy svobody, mezináboženských setkání, odluky Církve a státu a další novoty se zmocňovaly mysli v poosvícenské Evropě a nakazily politiky i duchovní. **Papežové 19. a začátku 20. století vedli v plné zbroji válku proti těmto nebezpečným trendům. S jasnozřivou rozvahou pocházející z nekompromisní jistoty víry se tito papežové nenechali oklamat. Věděli, že zlé ideje, jakkoliv vznešené se mohou zdát, nemohou nést dobré ovoce.** A toto byly skutečně zlé ideje, protože **pocházely nejen z hereze, ale i odpadu od víry.** Jako velící důstojníci, kteří seznali svou povinnost držet své pozice za každou cenu, **zacílili tito papežové mocná děla na omyly soudobého světa a nepřetržitě pálili. Encykliky byly jejich dělovými koulemi a oni nikdy neminuli svůj cíl. Nejničivější rána přišla ve formě monumentálního Syllabu omylů blahoslaveného papeže Pia IX. v roce 1864.** A když se kouř rozptýlil, všichni účastníci bitvy bezpochyby věděli, kdo je na které straně. Demarkační linie byla jasně vytyčena. **V tomto skvělém Syllabu Pius IX. zahrnul**

principiální omyly moderního světa, ne protože byly moderní, ale protože tyto nové ideje měly kořen v panteistickém naturalismu a tudíž byly neslučitelné s katolickou naukou a zároveň byly pro společnost destruktivní. Naukou Syllabu byl antiliberalismus a principy liberalismu byly Antisyllabem. To bylo nezpochybnitelně uznáváno všemi stranami. Otec Denis Fahey popisoval tuto konfrontaci jako „Pius IX. vs. panteistické zbožštění člověka“. [8] Francouzský svobodný zednář Ferdinand Buisson, který hovořil za druhou stranu, konstatoval totéž: „Výuka nemůže zůstat neutrální mezi Syllabem a Deklarací práv člověka.“ [9]

Přesto se v 19. století objevil nový druh katolíků, kteří utopisticky hledali kompromis mezi těmito dvěma. Tito muži hledali to, o čem věřili, že je „dobré“ v principech roku 1789 a pokusili se to zavést do Církve. Mnoho duchovních, nakažených duchem doby, se do této sítě, která byla „nastražena do sakristií a seminářů“, chytilo. Tito lidé vešli ve známost jako liberální katolíci. Blahoslavený papež Pius IX. na ně pohlížel s absolutní hrůzou. Řekl, že tito „liberální katolíci“ jsou „nejhoršími nepřáteli Církve“. V dopise francouzské delegaci vedené biskupem Nevers z 18. června 1871 blahoslavený Pius IX. řekl: „To, čeho se bojím, není Pařížská komuna – ne – to, čeho se bojím, je liberální katolicismus ... To jsem řekl více než čtyřicetkrát a nyní vám to opakuji pro lásku, kterou k vám mám. Skutečnou pohromou Francie je liberální katolicismus, který se snaží sjednotit dva principy tak neslučitelné jako jsou sobě oheň a voda.“ [10] I přesto počet liberálních katolíků stále rostl.

Papež Pius X. a modernismus

Tato krize dosáhla vrcholu okolo přelomu století, kdy **liberalismus roku 1789, který „vál ve větru“ se rozvířil do tornáda modernismu. P. Vincent Miceli rozlišoval tuto herezi jako takovou tím, že popisoval „trojici rodičů“ modernismu. Napsal:**

- 1. Jeho náboženským předkem je protestantská reformace.**
- 2. Jeho filosofickým rodičem je osvícenství.**
- 3. Jeho politický původ pochází od Francouzské revoluce. [11]**

Papež sv. Pius X., který vystoupal na papežský stolec v roce 1903, rozpoznal modernismus jako nejsmrtonosnější nákazu, která musí být zastavena. Napsal, že nejdůležitější povinností papeže je zajistit čistotu a integritu katolické nauky a dále prohlásil, že kdyby nic neučinil, pak by zklamal ve své základní povinnosti. [12]

Sv. Pius X. vedl válku proti modernismu, vydal proti němu encykliku (Pascendi) a Syllabus (Lamentabili), zavedl Protimodernistickou přísahu, kterou skládali všichni kněží a učitelé, očistil semináře a univerzity od modernistů a neústupné a zatvrzelé exkomunikoval. **Pius X. ve své době účinně zastavil šíření modernismu.** Existují však zprávy, že když mu gratulovali k vymýcení tohoto vážného omylu, Pius X. okamžitě odpovídal, že přes všechno jeho úsilí se mu nepodařilo zabít onu bestii, ale jen ji zahnat do podzemí. **Varoval, že pokud vůdčí osobnosti Církve nebudou ostražité, vrátí se bestie v budoucnosti mnohem nepřátelštější než dřív. [13]**

Kurie ve stavu pohotovosti

Málo známé drama, které se odehrálo během vlády papeže Pia XI., názorně ukazuje, že spodní proud modernistů byl v době těsně po Piu X. živý a zdravý. Otec Raymond Dulac líčí, že na tajné konzistoři 23. května 1923 papež Pius XI. dotazoval třicet kardinálů Kurie ohledně možnosti svolání ekumenického koncilu. Přítomni byli význační preláti jako byli Merry del Val, De Lai, Gasparri, Boggiani a Billot. Kardinálové od toho odrazovali.

Kardinál Billot varoval: **„Existence hlubokých odlišností v samém středu episkopátu se nedá skrýt ... /Oni/ riskují, že dají prostor diskuzím, které se budou**

protahovat do nekonečna.“ Boggiani připomněl modernistické teorie, jimž, jak řekl, část duchovních a biskupů podlehl. „Tento způsob uvažování může přimět jisté Otce předkládat návrhy, představovat metody neslučitelné s katolickými tradicemi.“ Billot byl dokonce ještě přesnější. **Vyjadřuje svou obavu z toho, že bude koncil „manipulován nejhoršími nepřáteli Církve, modernisty, kteří se už připravují, jak nám jistě náznaky ukazují, vynést v Církvi na povrch revoluci, nový rok 1789.“ [14] Aby tito kardinálové z těchto důvodů zapudili myšlenku na koncil, ukázali se mnohem vnímavější v rozpoznávání „znamení času“ než všichni teologové po Druhém vatikánském koncilu dohromady.** Přesto jejich varování mohlo být zasazeno hlouběji. Mohli je také postrašit spisy neblaze proslulého osvícence, exkomunikovaného Canona Roca (1830 – 1893), který hlásal revoluci a církevní „reformu“, a který předpovídal rozvrácení Církve, které by přivodil koncil.

Rocovo revoluční blouznění

Ve své knize Atanáš a Církev naší doby cituje biskup Graber Rocovu předpověď „nově osvícené Církve“, která by byla ovlivněna Ježíšovým socialismem“. [15] **V polovině 19. století Roca prorokoval „Novou Církev, která nebude schopná podržet cokoliv ze scholastické nauky a původní formy dřívější Církve, nicméně obdrží posvěcení a kanonickou jurisdikci od Říma.“ Roca také prorokoval liturgickou reformu.** S odkazem na budoucí liturgii věřil, „že božský kult směřovaný liturgií, obřadem, rituálem a nařízeními římské Církve zanedlouho podstoupí přerod na ekumenickém koncilu, který v něm obnoví ctihodnou prostotu zlatého věku apoštolů v souladu s příkazem svědomí a současné civilizace.“ Předpovídal, že skrze tento koncil přijde „dokonalý soulad mezi ideály současné civilizace a ideálem Krista a Jeho evangelia. To bude posvěcením nového společenského řádu a slavnostním křtem současné civilizace.“ Roca také hovořil o budoucnosti papežství. Napsal: „Na dohled je oběť, která představuje slavnostní akt pokání ... Papežství padne, zahyne posvátným nožem, který ukovají otcové posledního koncilu. Katolický vládce je obětí korunovanou k obětování.“ Roca nadšeně předpovídal „nové náboženství, nové dogma, nový rituál, nové kněžství.“ Nazýval nové kněze „progresisty“ a hovořil o „potlačení“ sutany a „kněžském manželství“. [16] **Děsivé ozvěny Rocy a Alta Vendita lze nalézt ve slovech rozezkručiána Dr. Rudolfa Steinera, který v roce 1910 prohlásil: „Potřebujeme koncil a papeže, který ho vyhlásí.“ [17] Biskup Graber komentoval tyto prorocké poznámky: „Před pár lety to pro nás bylo nepředstavitelné, ale dnes ...“ [18]**

Velký koncil, který se nekonal

Kolem roku 1948 papež Pius XII., na žádost spolehlivě pravověrného kardinála Ruffiniho, zvažoval svolání velkého koncilu a dokonce strávil několik let činěním nezbytných příprav. Existuje důkaz, že **progresivistické elementy v Římě Pia XII. odradily od jeho realizování, protože tento koncil vykazoval jasné znaky, že bude v souladu s *Humani Generis*.** Stejně jako tato skvělá encyklika z roku 1950, **by nový koncil bojoval proti „mylným názorům, které hrozí podkopáním základů katolické nauky.“ [19]** Bohužel došel papež Pius XII. k přesvědčení, že je příliš předčasné vzít na sebe takový významný úkol a smířil se s tím, že to „bude na mém nástupci.“ [20]

„Roncalli svatořečí ekumenismus“

Během pontifikátu papeže Pia XII. si Svaté ofícium pod schopným vedením kardinála Ottavianiho uchovalo bezpečně katolickou tvářnost tím, že drželo divoké koně modernismu pevně v ohradě. Mnozí z dnešních modernistických teologů opovržlivě líčí, jak jim a jejich přátelům v této době „nasazovali náhubek“.

Přesto ani Ottaviani nemohl zabránit tomu, co se mělo stát v roce 1958. Na papežský stolec měl vystoupat nový typ papeže, „o němž progresisté věřili, že bude nakloněn jejich věci“ [21] a donutí neochotného Ottavianiho odstranit závoru, otevřít ohradu a připravit se na útěk. Takový stav věcí však nebyl očekávatelný. Starý Dom Lambert Beauduin, přítel Roncalliho (budoucího Jana XXIII.), při zprávě o smrti Pia XII, sdělil důvěrně otci Bouyerovi: „Jestliže zvolí Roncalliho, vše bude zabezpečeno. On bude schopný svolat koncil a posvětit ekumenismus.“ [22] A tak se stalo přesně, jak Dom Lambert předpověděl. Roncalli byl zvolen, svolal koncil a posvětil ekumenismus. „Revoluce v tiáře a pluviálu“ byla v plném proudu.

Revoluce papeže Jana

Je dobře známé a skvěle dokumentované [23], že klika liberálních teologů (periti) a biskupů se zmocnila Druhého vatikánského koncilu s plánem přetvořit Církev ke svému vlastnímu obrazu skrze zavedení „nové teologie“. V tomto bodě se kritici a obhájci Druhého vatikánského koncilu shodují.

Ve své knize Druhý vatikánský koncil znovunavštívený prohlašuje biskup Aloysius J. Wycislo (vášnivý obhájce revoluce Druhého vatikánského koncilu) s radostným zanícením, že „teologové a bibličtí učenci, kteří byli po léta ‘ve stínu mraků’ se objevili jako periti (teologičtí experti, kteří radili biskupům na koncilu) a jejich knihy a komentáře z doby po Druhém vatikánském koncilu se staly populární četbou.“ [24] Poznamenal, že „encyklika *Humani Generis* papeže Pia XII. měla ... ničivý účinek na množství předkoncilních teologů“ [25] a vysvětluje, že „Během rané přípravy koncilu byli tito teologové (hlavně Francouzi a někteří Němci), jejichž aktivity byly omezené papežem Piem XII., stále ve stínu mraků. Papež Jan tiše sňal zákaz, který postihoval některé z těch nejvlivnějších. Přesto jich mnoho zůstalo představitelům Svatého oficia podezřelých.“ [26] Wycislo píše chválu vítězoslavných progresistů jako jsou Hans Küng, Karl Rahner, John Courtney Murray, Yves Congar, Henri de Lubac, Edward Schillebeeckx a Gregory Baum, kteří byli před koncilem (z dobrých důvodů) považováni za podezřelé, že jsou nyní vůdčími světly teologie po Druhém vatikánském koncilu. [27] **Prakticky ti, které papež Pius XII. považoval za nezpůsobilé, aby kráčeli ulicemi katolicismu, teď ovládali město. A jako by měly být korunovány jejich úspěchy, krátce po skončení koncilu byla tiše potlačena Protimodernistická přísaha. Sv. Pius X. prorokoval správně. Nedostatek ostražitosti vůdčích osobností podnítil modernismus k návratu s odplatou.**

„Pochod pod novým praporem“

Na Druhém vatikánském koncilu existovalo nepočítaně bitev mezi Mezinárodní skupinou otců, kteří bojovali za zachování tradice a progresivní rýnskou koalici. Bohužel to byl nakonec liberální a modernistický živel, který zvítězil. Každému, kdo měl oči k vidění, bylo zřejmé, že Druhý vatikánský koncil vyhlásil mnohé myšlenky, které byly původně s ohledem na církevní učení v klatbě, ale byly v souladu s moderním myšlením. To se nestalo náhodou, ale plánovaně. **Progresivisté na Druhém vatikánském koncilu se vyhnuli obviněním z modernistických omylů. Také záměrně do koncilových textů zasadili dvojznačnosti, které zamýšleli zneužít po koncilu. Liberální koncilový peritus otec Edward Schillebeeckx připustil: „použili jsme během koncilu dvojznačné fráze a víme, jak je budeme potom interpretovat.“ [28] Použitím záměrných dvojznačností koncilové dokumenty propagují ekumenismus, který byl zavržen papežem Piem XI., náboženskou svobodu zavrženou papeži 19. století (zvláště blahoslaveným papežem Piem IX.), novou liturgií ve shodě s protestantismem a ekumenismem, kterou Bugnini nazýval „velkým podrobením si**

katolické Církve“, kolegialitu, která postihuje samo srdce papežského primátu, a „nový přístup ke světu“ – zvláště v jednom z nejradikálnějších koncilových dokumentů ze všech, v *Gaudium et Spes*. (Dokonce i kardinál Ratzinger připustil, že *Gaudium et Spes* je prostoupen duchem Teilharda de Chardina.) [29] Jak **Permanentní instrukce Alta Vendita** doufala, myšlenky liberální kultury nakonec získaly příchyllost mezi hlavními postavami v katolické hierarchii a rozšířily se tak v celé Církvi. Výsledkem je bezprecedentní krize víry, která se dále zhoršuje. Zatímco zároveň nespočet vysoce postavených duchovních zjevně opilý „duchem Druhého vatikánského koncilu“ nepřetržitě vychvaluje ony koncilové reformy, které nás do této pohromy zavedly.

Jásot zednářských davů

Nejen mnohé církevní vůdčí osobnosti, ale také svobodní zednáři slaví obrat událostí, který koncil způsobil. Radují se, že **katolíci nakonec „uzřeli světlo“, a že mnoho zednářských principů je Církví potvrzeno.**

Yves Marsaudon ze skotského ritu zednářství ve své knize *Ecumenism Viewed by a Traditional Freemason* (Ekumenismus očima tradičního svobodného zednáře) chválí **ekumenismus rozvinutý na Druhém vatikánském koncilu.** Řekl: „**Katolíci ... nesmí zapomínat, že všechny cesty vedou k Bohu. A budou muset přijmout, že se tato odvážná myšlenka volnomyšlenkářství, kterou můžeme opravdu nazvat revolucí proudící z našich zednářských lóží, skvěle rozšířila v chrámu sv. Petra.**“ [30] Yves Marsaudon dále řekl: „**Člověk by řekl, že ekumenismus je legitimním synem svobodného zednářství.**“ [31]

Pokoncilní duch pochybnosti a revoluce evidentně zahřál srdce francouzského svobodného zednáře Jacquese Mitteranda, který souhlasně napsal: „**Cosí v Církvi se změnilo a odpovědi, které papež dává na nejnaléhavější otázky jako jsou kněžský celibát a kontrola porodnosti se vzrušeně debatují v Církvi samotné. Slovo svrchovaného pontifa je zpochybňováno biskupy, kněžími, věřícími. Pro svobodného zednáře už je ten, kdo zpochybňuje dogma, svobodným zednářem bez zástěry.**“ [32]

Marcel Prelot, senátor za francouzský region Doubs, je při popisu toho, co se opravdu stalo, asi nejvýstižnější. Píše: „**Století a půl jsme bojovali, aby naše názory v Církvi zvítězily a neuspěli jsme. Nakonec přišel Druhý vatikánský koncil a my jsme triumfovali. Od té doby jsou principy liberálního katolicismu Církví svatou s konečnou platností a oficiálně přijaty.**“ [33]

Rozchod s minulostí

Těm „konzervativcům“, kteří odmítají, že Druhý vatikánský koncil znamená rozchod s tradicí, a že odporuje předešlému Magisteriu, se nepovedlo naslouchat samotným nejvlivnějším osobám koncilu, které to neomaleně přiznávají.

Yves Congar, jeden z tvůrců reformy poznamenal s tichým zadostiučiněním, že „Církev měla svou pokojnou Říjnovou revoluci.“ [34] Congar také připustil, jako by to bylo něco, na co lze být pyšný, že **Deklarace o náboženské svobodě z Druhého vatikánského koncilu, je v protikladu k Syllabu papeže Pia IX.** Řekl: „**Nelze popřít, že potvrzení náboženské svobody Druhým vatikánským koncilem říká v podstatě něco jiného než, co řekl Syllabus z roku 1864, a dokonce skoro opak výroků 16, 17 a 19 tohoto dokumentu.**“ [35]

A nakonec, před pár lety kardinál Ratzinger patrně nevzrušený tím, jak to bude přijato, napsal, že vnímá text *Gaudium et Spes* z Druhého vatikánského koncilu jako „**antiSyllabus**“. Řekl: „Jestliže je žádoucí nabídnout analýzu tohoto textu (*Gaudium et*

Spes) jako celku, můžeme říci, že **(v souvislosti s texty o náboženské svobodě a světových náboženstvích) jde o revizi Syllabu Pia IX., jistý druh antiSyllabu ...** Spokojme se s tím, že řekneme, že onen text slouží jako antiSyllabus a jako takový představuje ze strany Církve pokus o oficiální usmíření s novou érou zahájenou rokem 1789“. [36] Jinými slovy **s Francouzskou revolucí a osvícenstvím.**

Tento komentář kardinála Ratzingera je znepokojivý zvláště proto, že přišel od člověka, který jakožto hlava Posvátné kongregace pro nauku víry má být zodpovědný jako strážce čistoty katolické nauky.

Ještě můžeme citovat podobné prohlášení progresivistického kardinála Suenense, jednoho z nejliberálnějších prelátů tohoto století, který sám byl koncilovým otcem a nadšeně hovořil o starém pořádku, který se zhroutil. Slova, která použil, aby ocenil koncil, jsou nejmýlnější, nejděsivější a nejprůkaznější. Suenens prohlásil: „**Druhý vatikánský koncil je Francouzskou revolucí Církve.**“ [37]

Status dokumentů Druhého vatikánského koncilu

Katolíci samozřejmě mají právo a dokonce povinnost vzdorovat tomu učení koncilu, které je ve střetu se stálým Magisteriem. Po léta byli katolíci mylně přesvědčeni, že musí přijmout pastorační koncil, Druhý vatikánský koncil, se stejným souhlasem víry jakou jsou povinováni dogmatickým koncilům. To však není tento případ. Konciloví otcové opakovaně mluvili o Druhém vatikánském koncilu jako o pastoračním koncilu – tj. byl to koncil, který se nezabýval definováním víry, ale její realizací. Skutečnost, že je Druhý vatikánský koncil podřízený dogmatickým koncilům, je potvrzena svědectvím koncilového otce biskupa Thomase Morrise. Toto jeho svědectví nebylo na jeho žádost odpečetěno až do jeho smrti: „**Cítil jsem úlevu, když nám bylo řečeno, že tento koncil nemá za cíl definovat nebo podat konečná vyjádření k nauce, protože vyjádření k nauce musí být velmi pečlivě formulováno a já jsem pohlížel na koncilové dokumenty jako na provizorní a náchylné k opravám.**“ [38] Dále je zde důležité svědectví tajemníka koncilu arcibiskupa (později kardinála) Pericleho Feliciho. Na závěr Druhého vatikánského koncilu se biskupové ptali arcibiskupa Feliciho na to, co teologové nazývají „teologickou poznámkou“ koncilu. To jest na naukovou „váhu“ učení Druhého vatikánského koncilu. Felici odpověděl: „Musíme rozlišovat podle schémat a kapitol ty, které už dříve v minulosti byly předmětem dogmatických definicí. **Co se týká deklarací, které mají novou povahu, musíme být rezervovaní.**“ [39] Sám papež Pavel VI. učinil podobné poznámky, že „**kvůli pastoračnímu charakteru se koncil vyvaroval vyhlásit mimořádným způsobem dogmata obdařená pečeti neomylnosti.**“ [40] Proto na rozdíl od dogmatického koncilu **nevyžaduje Druhý vatikánský koncil naprostý souhlas víry.** Mnohomluvné a popisné výroky Druhého vatikánského koncilu nejsou na stejné úrovni s dogmatickými prohlášeními. **Novoty Druhého vatikánského koncilu nejsou pro věřící bezpodmínečně závazné.** Katolíci mohou „mít výhrady“ a dokonce vzdorovat jakémukoliv učení koncilu, které by bylo ve střetu se stálým Magisteriem.

„Revoluce v tiáře a pluviálu“

Pokoncilní revoluce nese všechny znaky naplňování plánů Permanentní instrukce Alta Vendita a stejně tak prorocství Canona Roca:

1. Celý svět je svědkem hluboké změny v katolické Církvi na mezinárodní úrovni. Tato změna je v souladu se současným světem.
2. Zastánci i kritici Druhého vatikánského koncilu ukazují, že určité nauky koncilu představují rozchod s minulostí.

3. Sami svobodní zednáři se radují, že díky koncilu se jejich ideje „skvěle rozšířily v chrámu sv. Petra“.

Utrpení, které naše Svatá církev v současnosti snáší, tudíž není žádnou velkou záhadou. Lehkomyslným ignorováním papežů minulosti naše současné církevní vůdčí osobnosti vztyčily kompromisní strukturu, která se sama od sebe hroutí. Ačkoliv **papež Pavel VI. bědoval, že „Církev je ve stavu sebezničení,“ trval, stejně jako dnešní pontifikát, na tom, aby katastrofální aggiornamento zodpovědné za toto sebezničení plnou parou pokračovalo.**

Je ještě jeden závěrečný bod, který chci zmínit. Netvrdím, že každý duchovní, který prosazuje nové praktiky jako je ekumenismus, záměrně jedná jako nepřítel Církve. Proslulý kněz z 19. století, otec Frederick Faber, byl skutečným prorokem, když v pozoruhodném kázání o svatodušních svátcích v Londýnské oratoři v roce 1861 řekl: „Nesmíme zapomínat, že kdyby všichni zjevně dobří lidé byli na jedné straně a všichni zjevně špatní lidé byli na druhé, neexistovalo by žádné nebezpečí pro nikoho, ani sebenepatrnějšího ze všech vyvolených, aby byl sveden lživými zázraky. Jsou to dobří lidé, dříve dobří, musíme doufat, že stále dobří, kdo mají udělat Antikristovu práci a tak bohužel znovu ukřižovat Pána ... Mějte na paměti tento charakter posledních dní, že ona podlost povstane od dobrých lidí, kteří budou na špatné straně.“ [41] **Proto věřím, že mnozí (ne všichni) duchovní, kteří podlehlí duchu doby a prosazují koncilový nový program, jsou dobří lidé na špatné straně.**

Potřeba odporu

Jak jsem řekl při zahájení této přednášky, věřím, že „Permanentní instrukce Alta Vendita“ a její dopady pomáhají vysvětlit to, o čem sestra Lucie mluvila, když varovala před ďábelským zmatením vyšší hierarchie. Což je výraz, který užila nespočtukrát.

S ohledem na takové ďábelské zmatení mají být jedinými reakcemi všech dotčených katolíků tyto:

1. Modlit se, zvláště pak růženec.
2. Naučit se a žít tradiční nauku a morálku katolické Církve, jak se nalézá v předkoncilních katolických spisech.
3. Držet se latinské tridentské mše, kde se katolická víra a zbožnost nachází v plnosti a nenakažená dnešním novus ordoekumenismem.
4. Vzдорovat celou svou duší liberálním pokoncilním trendům, které páchají takovou pohromu na Kristově mystickém Těle.
5. Vlídne poučovat druhé o tradicích víry a varovat je před omyly doby.
6. Modlit se, aby nakažlivý návrat k normalitě pronikl dostatečným počtem /lidí/ v hierarchii.
7. Nečinit nikdy kompromisy.
8. A nakonec, důvod proč jsme tu (myšleno na Fátimské konferenci – pozn. překl.) – podle svých nejlepších schopností praktikovat a propagovat požadavky Naší Paní fátimské.

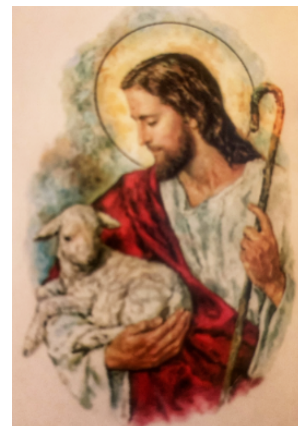
Prikázané sviatky (účast na celej svätej omši): každá nedel'a + sviatky nižšie

(1.1.) Sviatok Obrezania Pána, Panny Márie Bohorodičky; (6.1) Traja králi; (40. deň po Veľkonočnej nedeli) Nanebovstúpenie Pána; (štvrtok po sviatku Najsvätejšej Trojice) Sviatok Božieho Tela; (29.6.) Svätých Petra a Pavla, apoštolov; (15.8.) Nanebovzatie Panny Márie; (posledná nedel'a v októbri/no-posledná nedel'a pred 1. adventnou nedel'ou) Ježiša Kráľa; (1.11.) Všetkých svätých; (8.12.) Nepoškvrnené Počatie Panny Márie; (25.12.) Narodenie Ježiša Krísta;

Katechizmus - O modlitbe a zvlášť o jej potrebe

Ako sa máme modliť k Bohu?

Jednou z povinností pastierskeho úradu, ktorá je pre spásu veriaceho ľudu obzvlášť potrebná, je poučenie o kresťanskej modlitbe, ktorej silu a spôsob by mnohí istotne nepoznali, keby im to duchovný pastier zbožne a svedomito nevysvetlil. Preto hlavná starostlivosť duchovného nech sa obracia k tomu, aby nábožní poslucháči nadobudli poznanie čo a ako si majú prosieť od Boha. Všetky potrebné časti modlitby obsahuje práve tá Božská modlitba, ktorú Kristus Pán ráčil oznámiť apoštolom a skrze nich a ich nástupcov potom všetkým, ktorí prijali kresťanské náboženstvo. Slová a vety tejto modlitby si máme tak držať na mysli a v pamäti, aby nám boli vždy nablízku.

Modlenie sa je pre spásu potrebné.

I. Najskôr nech sa vysvetlí, aká potrebná je modlitba, ktorej povinnosť nie je daná iba ako rada, ale má v sebe silu záväzného nariadenia. Kristus Pán to vyjadril slovami¹²⁹⁷: „Treba sa stále modliť“. Túto potrebu modlitby vyjadruje aj samotná Cirkev v úvode k modlitbe Pána¹²⁹⁸: „*Spasiteľnými príkazmi povzbudení a Božským poučením vedení, osmeľujeme sa povedať*“.

II. Keďže modlitba bola pre kresťanov potrebná a učeníci prosili Krista: „Pane nauč nás modliť sa“¹²⁹⁹, tak im Syn Boží povedal, ako sa majú modliť a dal im nádej, že dosiahnu to, o čo budú prosieť. On sám bol príkladom v modlení, modlil sa nielen vytrvale, ale modlil sa aj celé noci¹³⁰⁰. Apoštoli vždy ukladali túto povinnosť tým, ktorí sa na vieru Ježiša Krista obrátili. Svätý Peter a svätý Ján¹³⁰¹ k nej veriacich veľmi dôrazne napomínajú; a na to isté pamätal aj svätý Pavol, ktorý uvedomujúc si jej potrebu, na mnohých miestach povzbudzoval kresťanov k spasiteľnej modlitbe.

Akým spôsobom môžu byť ľudia privedení k poznaniu nevyhnutnosti tejto povinnosti?

Hoci pre zachovanie duše i tela je potrebných mnoho dobrých vecí a podpory, tak k modlitbe sa musíme uchýľovať ako k najlepšiemu spôsobu sprostredkovania našich potrieb i túžob po prijatí všetkého toho, čoho sa nám nedostáva. Keďže Boh nie je nikomu nič dlžný, tak zaiste zostáva, aby sme si modlitbou od neho vyprosovali to, čo potrebujeme; lebo Boh nám dal modlitbu ako prostriedok potrebný na dosiahnutie toho, čo si prajeme.

Niet inej cesty, aby sme učinili zadosť akejkol'vek našej potrebe, ako cesta modlitby.

Platí to tým viac, pretože sú mnohé veci, ktoré nie je možné dosiahnuť inak ako pomocou modlitby. Svätá modlitba má v sebe aj tú veľkú moc, že sa najviac zaháňajú zlí duchovia. Lebo podľa Písma existuje istý druh zlých duchov, ktorí¹³⁰² sa „nedajú vyhnáť ináč, iba modlitbou a pôstom“. Preto tí, ktorí nezachovávajú tento zvyk a pravidelne sa zbožne nemodlia, sa sami pripravujú o mnoho mimoriadnych darov. Lebo na dosiahnutie toho, o čo žiadame, je potrebná nielen náležitá ale aj vytrvalá modlitba. Svätý Hieroným hovorí¹³⁰³: „*Napísané je: Každý prosíaci dostane; ak teda nedostávaš, tak sa ti preto nedáva, že neprosíš; teda proste a dostanete*“.

Vlastnosti Božieho kráľovstva

Podobenstvá o Božom kráľovstve

V horskej reči podal Pán Ježiš základnú náuku svojho kráľovstva, to jest svätej Cirkvi. Vo veľkej reči na brehu Genezaretského jazera rozprával o vlastnostiach Božieho kráľovstva. Aby mu ľud dobre rozumel, rozprával v podobenstvách. Sústavne ich uvádza svätý Matúš v hlave 13. Podobenstvo je skutočná alebo možná udalosť buď z ľudského života, buď z prírody, ktorou udalosťou má sa bližšie vysvetliť a objasniť nejaká vznešená náboženská pravda.

a) Božie kráľovstvo je v našich dušiach

Podobenstvo o rozsievачovi. Vyšiel rozsievач rozsievať semeno. Keď rozsieval, jedno padlo vedľa cesty a nebeské vtáky ho pozobali. Iné padlo na skalú, vzišlo, ale uschlo, lebo nemalo vlahy. Iné zasa padlo medzi trnie a vzrastajúce trnie ho udusilo. Napokon jedno padlo do dobrej zeme, vzišlo a prinieslo stonásobnú úrodu.

Význam podobenstva: Pán Ježiš vysvetlil učeníkom podobenstvo: Semeno je Božie slovo, ktorým sa hlása Božie kráľovstvo. Zrnu, padlému vedľa cesty, sú podobní ľudia, ktorí počujú Božie slovo, ale potom prichádza diabol a vyníma im slovo zo srdca, aby uveriac neboli spasení. K zrnu, padlému na skalú, prirovnal Pán tých, ktorí počujú Božie slovo s radosťou ho prijímajú, ale nemajú koreňov, veria na čas, v pokušení však odstupujú. Pri zrnu v trní myslí sa v podobenstve na ľudí, ktorí počujú Božie slovo, ale len čo odídu, zahlušia ich starosti, bohatstvo a rozkoše života a neprinášajú úrodu. Zrnu v dobrej pôde sa podobajú ľudia, ktorí Božie slovo zachovávajú v dobrom srdci a prinášajú úrodu v trpezlivosti. Podobenstvo nás učí prijímať Božie kráľovstvo ochotne a s úžitkom pracovať na jeho rozkvet v sebe.

b) Diabol seje zlo aj Božom kráľovstve

Podobenstvo o kúkoli. Podobné je nebeské kráľovstvo človekovi, ktorý si zasial na roľu dobré semeno. V noci prišiel nepriateľ, nasial kúkol'a medzi pšenicu a odišiel. Keď obilie vyrástlo, zjavil sa aj kúkol'. Sluhovia sa pýtali hospodára: "Pane, či si nezasial na svoju roľu dobré semeno? Kde sa vzal kúkol'?" Hospodár mu odpovedal: "Nepriateľský človek to spravil." A sluhovia hovorili: "Chceš, aby sme šli a pozbierali ho?" Ale pán im zabránil: "Nie, aby ste azda pri zbieraní kúkol'a nevytrhli aj pšenicu. Nechajte oboje rásť a v čase žatvy poviem žencom: "Pozbierajte najprv kúkol' a poviažte ho do snopkov, aby sa spálil, ale pšenicu pozbierajte mi do stodoly."

Význam podobenstva: Rozsievач je Syn človeka - Pán Ježiš. Roľa znamená svet. Dobré semeno zobrazuje synov Božieho kráľovstva, ktorí žijú v posväcujúcej milosti a sú Božími dieťkami. Kúkol' znamená hriešnikov, čiže synov sveta. Nepriateľ, čo zasial kúkol',

je diabol. Žatva je koniec sveta a ženci sú anjeli. Na konci sveta Syn človeka ich pošle a pozbierajú všetko pohoršenie v celom Božom kráľovstve, aj tých, čo zle robili, a hodia ich do ohnivej pece. Tam bude plač a škripanie zubov. Ale spravodliví sa zaskvejú ako slnko vo večnom kráľovstve svojho Otca.

Podobenstvo o vlečnej sieti skrýva tú istú pravdu. Znie: *Kráľovstvo Božie sa podobá vlečnej sieti, spustenej do mora. Keď sa sieť naplnila rybami, vytiahli ju a sediac na brehu vyberali dobré ryby do nádob a zlé hádzali von.*

Význam podobenstva: Pán Boh trpí zlých vo svojom kráľovstve, lebo vo svojom veľkom milosrdenstve dáva im možnosť napraviť sa. Po smrti večne odmení dobrých a potresce zlých.

c) Božie kráľovstvo zázračne vzrastie

Podobenstvo o horčičnom zrne. *Božie kráľovstvo je podobné horčičnému zrne. Áno, je najmenšie zo semien, ale vyrastá často v strom, takže vtáci priletujú a hniezdia na jeho konároch.*

Význam podobenstva: Ako vyrastie horčičné zrnko za krátky čas na ker alebo strom, tak sa rozrastie za krátky čas aj Cirkev po celom svete a všetci ľudia dobrej vôle nájdu v nej bezpečnú záchranu na ceste do večného života.

d) Božie kráľovstvo zmení ľudskú spoločnosť

Podobenstvo o kvase. *Božie kráľovstvo je podobné kvasu, ktorý vzala žena a zapravila do troch meríc múky, kým všetko cesto neskyslo.*

Význam podobenstva: Ako kvas mení vlastnosti cesta, tak aj Kristovo učenie zmenilo zmýšľanie, cítenie a život ľudstva.

e) Božie kráľovstvo je najvzácnejšie

Podobenstvo o poklade a perle. *Božie kráľovstvo je podobné pokladu ukrytému na poli. Keď ho človek nájde, ukryje ho a od radosti predá všetko, čo má, a kúpi tú roľu. A zasa: Božie kráľovstvo je podobné obchodníkovi, hľadajúcemu dobré perly. Keď obchodník našiel jednu drahocennú perlu, odišiel, predal všetko, čo mal, a kúpil ju.*

Význam podobenstva: Viera je poklad a katolícka Cirkev je perla medzi ostatnými bludnými náukami. Za vieru a svätú Cirkev máme ochotne obetovať aj výhody a radosti sveta.

Rozprava: *Mučeníci* sú vzory pevnej viery. V akej podobe pracuje diabol na svete? - zlá tlač, kino, zlé zábavy, prepiata móda, zlá spoločnosť, ... ;
Duchovné skutky milosrdenstva.

Poučenie: Buduj vo svojej duši Božie kráľovstvo: cvič sa v čnostiach!

Ústava Božieho kráľovstva: <https://suzette.sk/ustava-bozieho-kralovstva.html>

Moslimovia verzus kresťania katolíci

Bez dcéry neodídem

Je **kniha podľa skutočnej udalosti**, ktorá opisuje útrapy ženy, ktorá si vzala za manžela muža moslimského náboženstva. Už si presne nepamätám, či bola katolíčka. Žena pochádzala z Nemecka, ak si dobre pamätám. Narodilo sa im dieťa a po čase sa muž chcel ísť pozrieť do svojej krajiny, ktorá bola plno moslimská. Nakoniec teda šli. V Nemecku bol k nej jej moslimský manžel dobrý, ale ako náhle sa dostal do svojej krajiny a k svojej rodine, stal sa z neho tyran. Rozbroje v manželstve narastali, až sa manželka rozhodla, že aj s dcérou odíde z krajiny. Vedela o problémoch, ktoré bude mať, ale nemala na výber.

Zhodou náhod či Božou prozreteľnosťou stretla muža, ktorý sa zaoberal pomocou ženám, ktoré boli z iných krajín a vzali si za manželov moslimov. Pomáhal im odísť z krajiny, vybavil im nové doklady, pretože väčšina tých žien nemala doklady potom, ako im ich moslimský manžel vzal a už viac nevrátil. Tento muž však žene povedal, že bude musieť odísť bez dcéry, lebo útek z krajiny aj s dieťaťom je takmer nemožný. Ona však s týmto nesúhlasila, lebo si nevedela predstaviť, že by svoje dieťa mohla nechať v takých podmienkach.

Moslimské náboženstvo a zmýšľanie je úplne iné ako katolícke. Je to jednoducho duchovný masaker. Žena je mužovi podriadená ako otrokyňa, musí chodiť oblečená v mundúre, často žije v absolútnej chudobe a je väčšinou vysmievaná, nemôže praktizovať nič bez mužovho dovoľenia. Tak to bolo aj v tomto prípade. Všetky prípravy na útek sa samozrejme robili v najväčšej tajnosti a žena musela byť každý deň pripravená, že odíde a viac sa nevráti. Dieťa zatiaľ nevidelo všetko zlo, čo ho čaká v budúcnosti, ak zostane v takej moslimskej krajine a raz sa bude musieť vydať za moslima, ktorý ju bude mať za otrokyňu. Niektorí moslimovia, ktorí majú viac peňazí a sú zabezpečení, môžu mať aj viac manželiek. Často sa v krajine deje krvná pomsta, či kameňovanie ženy za cudzoložstvo (aj vymyslené). O skutočnej slobode ako Božom dare nemôže byť ani reči.

Útek sa nakoniec šťastlivo podaril, žene aj s dieťaťom sa podarilo ujsť, ale celé roky sa musela skrývať. Ak by ju moslimský manžel našiel, dieťa by uniesol do jeho

krajiny, napriek nemeckému občianstvu. Je možné, že dieťa malo dve občianstva. Ženu by mohol on alebo jeho rodina bez milosti zabiť. Táto kniha mala aj pokračovanie a druhý diel opisoval, ako žena žila po návrate v Nemecku, ako sa skrývala a neustále žila v strachu z prezradenia. V súčasnosti, ak žijú, je dieťa dospelé a možno žije naďalej v strachu, a najmä po tom, ako Európska únia dovolila voľný príchod ľuďom moslimského náboženstva, ktoré je však skrz naskrz iné ako katolícke.

Katolícka náuka je iná ako moslimská

Napriek tomu, že sa niektorí pápeži v minulosti nechali počuť, že katolíci a moslimovia majú rovnakého Boha, nie je to pravda. Sú tam také rozdiely ako je rozdiel medzi ohňom a vodou alebo ako medzi zimou a letom. Katolíci veria v **Najsvätejšiu Trojicu (Boh v troch Osobách - Otec, Syn a Duch Svätý)**, ale moslimovia veria len v boha... Pána Ježiša považujú len za človeka - proroka hoci je Bohočlovek a o Duchu Svätom nemajú poňatia. Ďalej prikázania, ktoré sú podstatné v katolíckej viere a práve jedno z nich: Nezabíjaj! je opakom moslimského, že treba zabíjať kresťanov, tak sa vraj zapáčia tomu ich bohu.

Je veľmi nebezpečné, že niektorí politici v EÚ majú tendenciu schvaľovať moslimský zákon pomsty. Katolícku vieru sa snažia odstrániť zo života ľudí a zakazovať ohlasovať evanjelium tým, že zakazujú, aby človek oboznamoval čo je to hriech alebo prikázanie a ako dôjsť k spásu. Aj pápež František hovoril o jednom Bohu a práveže to nie je rovnaký Boh, v akého veria katolíci a moslimovia. Pretože je len jeden Boh, ten ktorý stvoril túto zem a človeka. Preto aj mnoho ľudí preberá tieto názory, že moslimovia a katolíci či kresťania majú rovnakého Boha, ale je to omyl. Ľuďom, ktorí tejto téme nerozumejú, je potrebné vysvetliť základné rozdiely v týchto náboženstvách.

Moslimské náboženstvo vzniklo niekedy v prvých storočiach nášho letopočtu. Ako som sa dočítala, založil ho nejaký človek, ktorý chcel na tomto náboženstve nejako zarobiť alebo mať aspoň nejakých obdivovateľov. Vymyslel nejakú teóriu a zákony, ale jeho prvá verzia veľmi neuspela. Potom pridal do tohoto náboženstva nejaké veci, ktoré sú zase len proti Božím prikázaniam a určite nič sväté, a hlavne zabíjať kresťanov. Takéto náboženstvo sa zapáčilo väčšine a začali ho dodržiavať a ešte brali meno Pána Boha za svoje pre toto náboženstvo. Na rovinu by som povedala, že toto náboženstvo sa klania démonovi, nie Pánu Bohu. Pretože je len jeden Boh v troch Osobách, ako som spomínala vyššie, ktorý dal ľuďom prikázania a jedným z nich je aj "nezabíjaj".

Nie je iný Boh, len tento jediný. Poslal na svet svojho Syna (Pána Ježiša Krista), aby svet vykúpil a spasil. Ostatné náboženstvá sú založené len na ľudských výmysloch, katolícke je jediné pravé a vychádza zo židovského náboženstva. Podľa zákona bol Pán Ježiš Žid, lebo sa narodil v židovskej rodine, žil ako Žid a dodržiaval všetky tie zákony. Panna Mária, Jeho Matka, počala z Ducha Svätého a svätý Jozef bol manžel Panny Márie podľa zákona (žili v čistote) a pestún Pána Ježiša. On je Slovo, ktoré sa stalo

Telom, Bohočlovek, Boh, ktorý sa narodil v tele a bol bez hriechu. Kresťanstvo má veľa vecí zo židovského náboženstva, ako napríklad prikázania či obety. V katolíckom náboženstve je obetou svätá omša, na ktorej sa obetuje sám Pán Ježiš Kristus za hriechy mnohých. Preto sa hovorí, že svätá omša je najmocnejšia modlitba a prostredníctvom nej je možné vyprosiť veľa vecí u Pána Boha...

Vedia to aj ľudia, ktorí slúžia démonovi - satanisti a preto často kradnú Božie Telo zo svätostánku, aby ho zneuctovali na svojich satanských orgiách. Preto by bolo naozaj vhodné, aby sa prestalo prijímať na ruku, aby nemohlo dôjsť k odovzdaniu Božieho Tela satanistom a iným diablovým vyznávačom. Je to však v nedohľadne, pretože to už niekto niekde zaviedol bez toho, aby si uvedomil tie siahodlhé následky. Pretože málokomu záleží, aby nebolo Božie Telo aj naďalej týrané, ako to bolo na Kalvárii. Každému však zdá sa záleží, aby sa moslimské náboženstvo rozšírilo a aby tu vládol diabol, ktorý bol klamár od počiatku. Hlavne tam, kde prichádza množstvo prisťahovalcov z moslimských krajín...

Žijete vo svete, ale nie ste zo sveta

Každý človek, ktorý je pokrstený v katolíckej Cirkvi je katolík. Vyznáva katolícku vieru a verí v Trojjediného Boha. Žije vo svete, ale nie je zo sveta, ako sa hovorí v Novom zákone, v Biblii. Žije vo svete, kde žijú ľudia, ktorí vyznávajú iné náboženstvá, ktoré nemajú nič spoločné s pravým vierovyznaním. Musia zápasiť s rôznymi prekážkami, možno ešte viac ako tí, ktorí žiadne náboženstvo nevyznávajú. Aj keď by sa dalo povedať, že ateizmus je určitý druh náboženstva, niečo ako pohanstvo a jeho modly. Pán Boh dal človeku slobodnú vôľu a prikázania, aby sa mu na svete nielen dobre žilo, ale aby bol aj chránený od diablových skutkov a pokušení. Od pokušení nebude oslobodený do smrti a čo sa týka diablových skutkov, tie určite prídu, hlavne ak človek nežil dobre a správne - buď z nevedomosti alebo z iných dôvodov - a diabol si ho tým pádom drží pre seba a pre peкло. Ale ak sa raz človek obráti a bude chcieť žiť večne v nebi, môže čakať démonské útoky rôzneho druhu. A keď ani tie nezlomia jeho rozhodnú vôľu, pošle mu do cesty ľudí, ktorí mu slúžia a ktorí mu budú *klásť polená pod nohy*. Zároveň ale môže rátať s Božou pomocou v boji s hriechom a diablom.

Osobne rešpektujem človeka ako stvorenie Božie. Ale nemôžem súhlasiť, ak niekto vedome či nevedome koná proti Bohu a Jeho prikázaniám. V tejto modernej dobe, keď je mnoho vecí rýchlo dostupných, veľakrát nachádzam platformy alebo články (v angličtine) a píšú ich práve moslimovia. Je bezpečné čítať niečo od tých, ktorí zabíjajú kresťanov len preto, aby sa zapáčili tomu ich bohu (ktorý je samozrejme falošný)? Nikdy som si túto otázku nedávala, ale čitateľa by to možno zaujímalo. Veľakrát sa mi stalo, že som komunikovala s niekým, a nevedela som, že je to moslim, ale keď som to zistila, tak som sa mala na pozore v zmysle, rešpektujem ňu, ale tvoje náboženstvo neprijmem. Je to ako s obchodom, keď s niekým obchodujete, tiež sa nepozeráte, akého je

vierovyznania, ale skôr aké produkty ponúka, či sú kvalitné a za rozumnú cenu. Ak teda ide o bežnú komunikáciu, nejaké produkty či čokoľvek, čo sa netýka ich náboženstva, nemám problém s kýmkoľvek komunikovať, ak drží svoje emócie na uzde, ak ma neuráža alebo môjho Pána Boha. Inak si nemám čo s takým človekom povedať. A môžem si zrovna striasť aj prach z nôh, ak mu poviem o pravom náboženstve a on ho neprijme alebo mňa. ***Kto vás prijme ako proroka, dostane odmenu proroka. Kto vás prijíma, Mňa prijíma, a kto prijíma Mňa, prijíma Toho, Ktorý ma poslal***, hovorí Pán Ježiš.

Ked' veríte, dodržiavate prikázania

Táto veta z Nového zákona sa týka všetkých ľudí, pretože Boh dal prikázania všetkým ľuďom potom, ako ich dal ľuďom, keď viackrát zhrešili proti Nemu. To je ako keď dal Pán Ježiš Pannu Máriu za Matku svätému Jánovi, ktorý stál pod krížom, keď umieral a tak dal Pannu Máriu za Matku nielen svätému Jánovi, ale všetkým katolíkom. *Viera bez skutkov je mŕtva*. Je ďalšia pekná veta, ktorá má človeka posunúť vpred, konať dobro. Lebo aj diabol verí (v Pána Boha) a trasie sa. Človek neverí v Pána Boha, ani nemá strach z pádu do pekla či bázeň pred Bohom, ani Pána Boha často nemá rád, nieto ešte aby Ho miloval.

1. Ja som Pán, Boh tvoj, nebudeš mať iných bohov okrem mňa, aby si sa im klaňal.
2. Nevezmeš mena Božieho nadarmo.
3. Spomni, aby si deň sviatočný svätil.
4. Cti otca svojho i matku svoju.
5. Nezabiješ.
6. Nezosmilníš.
7. Nepokradneš.
8. Nepreriekneš krivého svedectva proti bližnému svojmu.
9. Nepožiadaš manželku bližného svojho.
10. Ani nepožiadaš majetku bližného svojho, ani ničoho, čo jeho je.

A čo sa týka manželstva, katolíci by si mali hľadať partnera či partnerku rovnakého vierovyznania (muž si hľadá manželku - ženu, žena si hľadá manžela - muža), aby dosiahli spásu. Odporúča sa aj každodenná modlitba za životného partnera. Pán Boh daroval život človeku, aby žil na zemi a staral sa o ňu, dal mužovi manželku, aby nebol sám on a ani ona. Majú mať potomstvo, aby sa život na zemi šír, majú mať vierovyznanie, ktoré vedie k spásu, jediné, katolícke. Ľudia katolíckeho vierovyznania si hľadajú partnerov s úmyslom prežiť spolu celý život. Preto sa majú navzájom spoznávať bez predmanželského spoluzitia. To sa však v súčasnosti len málokedy dodržiava, ako aj to, aby si katolíci hľadali za partnerky katolíčky a katolíčky katolíkov. Potom ale vidíme, ako spoločnosť vyzerá, že sa rúcajú manželstvá, keď sa nežije podľa Božích prikázaní. Ak to takto pôjde ďalej, Slovensko stratí nielen kresťanské korene, ale aj všetky morálne zásady a vieru v Pána Boha. Najviac ľudí ide naveky do pekla pre neveru v Pána Boha a život v hriešnych vzťahoch. To nech máte na pamäti, že východisko existuje z týchto situácií a to prijať krst v katolíckej Cirkvi a žiť podľa Božích prikázaní. [Spytovanie svedomia](#) podľa Božích prikázaní nájdete v júlovom bulletine **Video misia** na pokračovanie.

Diablove vnuknutia

Nový minister zdravotníctva USA Kennedy oznámil, že každý Američan bude do roku 2029 nosiť na tele fyziologické monitorovacie zariadenie s dial'kovým prístupom (Wearable). Pre chronicky chorých to môže byť uľahčenie, pre úplne zdravých však znamená trvalý zásah do súkromia a porušenie viacerých ústavných princípov naraz. Teraz Kennedy prijal Dr. Malhotru ako hlavného poradcu do svojho tímu Maha, ktorý má slúžiť ako iniciátor skepticizmu voči očkovaniu. Navyše Dr. Malhotra nedávno v rozhovore pre BBC jasne vyjadril, komu sa Kennedy v novej úlohe vlastne zaviazal. Vyjadrenie, ktoré vyvoláva viac než len zamračenie čela.
Zdroj: <https://t.me./dostojneslovensko/5875>

Keď čítam tieto správy a im podobné, tak si vždy spomeniem na reálnu udalosť, ktorá je opísaná v Biblii, v Starom zákone, keď vládol kráľ Dávid. Ten Dávid, ktorý vyhral nad Goliášom, ktorého sa bál celý vtedajší izraelský národ (ktorý ale v tom čase ešte dodržiaval Božie prikázania).

Dávid: <https://cinelux.sk/programs/david-biblia>

Tomuto Dávidovi však raz diabol vnukol myšlienku, že by mohol zistiť, koľko ľudí žije v jeho kráľovstve, koľko je toho izraelského ľudu podľa počtu. Kráľ Dávid túto diablovu myšlienku prijal za svoju a nariadil svojím podriadeným, aby sa vykonalo spočítanie ľudu. To sa však

Všemohúcemu a Vševediacemu Pánu Bohu, Stvoriteľovi neba a zeme, vôbec nepáčilo a nahneval sa na kráľa Dávida. Zavolať si proroka, ktorý kráľovi Dávidovi oznámil, akú trúfalosť pred Pánom Bohom urobil. A že či nevie, že Pán Boh vidí každého, ktorý kráča po zemi? Pán Boh kráľa Dávida potrestal a ten nakoniec uznal svoju vinu, začal sa kajať a napísal ten pekný žalm 139 - *Boh vidí všetko. Pane, ty ma skúmaš a vieš o mne všetko; ty vieš, či sedím a či stojím. Už zďaleka vnímaš moje myšlienky: či kráčam a či odpočívam, ty ma sleduješ. A všetky moje cesty sú ti známe. Hoci slovo ešte nemám na jazyku, ty, Pane, už vieš, čo chcem povedať. Obklopuješ ma spredu i zozadu a kladieš na mňa svoju ruku. Obdivuhodná je pre mňa tvoja múdrosť; je taká veľká, že ju nemôžem pochopiť. Kam môžem ujsť pred tvojím duchom a kam utiecť pred tvojou tvárou? Ak vystúpim na nebesia, ty si tam; ak zostúpim do podsvetia, aj tam si...* (celý žalm má 24 veršov a opisuje, ako Pán Boh vidí človeka nielen všade, ale aj vie, čo si ešte len pomyslí).

Neskutočné, čo sa deje v Amerike, či v Číne a iných krajinách, kde sa zavádza jedna a viac z tých agend, ktoré slúžia na sledovanie obyvateľstva. A tá pokrytecká náuka o kresťanoch, židoch v zmysle správy štátu a ľudu. Na takých sa môže Pán Boh okamžite nahnevať, že nepochopia ani Bibliu a ani Boží zámer s človekom. Či im pošle Pán Boh proroka, ktorý ich usmerní na správnu cestu a budú sa kajať za svoje neprávosti, keď sa vyhlasujú za židov, kresťanov, či dokonca pravoverných katolíkov...?

"Plodte a množte sa a naplňte zem" (Gn 1, 28)

**Svetové ekonomické fórum
požaduje naliehavé zníženie ľudskej
populácie o 86% do roku 2030.**

Zdroj: [https://](https://dostojneslovensko.online/svetovy-ekonomicky-forum-wef-pozaduje-naliehave-znizenie-ludskej-populacie-o-86-do-roku-2030)

dostojneslovensko.online/svetovy-ekonomicky-forum-wef-pozaduje-naliehave-znizenie-ludskej-populacie-o-86-do-roku-2030

Už len vysloviť niečo také (ako sa píše v okienku vľavo) a nie ešte uskutočniť je veľká opovážlivosť a trúfalosť pred Bohom Stvoriteľom...!

Celé je to opak toho, čo hovorí Pán Boh v Biblii prvým ľuďom... Boh ich požehnal a povedal im: "Plodte a množte sa a naplňte zem! Podmaňte si ju a panujte nad rybami mora, nad vtáctvom neba a nad všetkou zverou, čo sa hýbe na zemi!" (Gn 1, 28; Dielo šiesteho dňa - Genezis 1, 24 - 31).

Vidí tu niekto, že by sa tu hovorilo, "panujte nad všetkými ľuďmi"?

*A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril.
(Gn 1, 27)*

Zdá sa mnohým, že zem je preplnená, ale zámer je iný. Elity, pracháči a všelijakí samozvaní vládcovia chcú mať planétu Zem len pre seba. To nie je Boží úmysel, ale plán démona, ktorý ničí všetko a všetkých, odkedy prehral bitku na nebesiach a Boh ho poslal do pekla.

Diabol a všetci, tretina anejlov neba, skončili v pekle. Môžu však pokúšať ľudí... navádzať ich na zlé, Boh to dovoľuje, lebo démon má slobodnú vôľu, sám sa rozhodol ísť proti Bohu a Jeho prikázaniam. Chcel byť ako Boh, chcel vládnuť, mať moc, ale je to len stvorenie, nie Stvoriteľ.

Je taká teória, že keď niekto ide na potrat, tak diabli nielenže sa radujú z toho decka, ktoré bolo potratené a jeho duša padla do pekla, ale chytá do svojej pasce aj rodičov dieťaťa, potratára a všetkých, ktorí sa na tom podieľajú. Dokonca z pekla vyjde na zem pluk diablov a škodia svetu. To isté sa deje aj pri iných hriechoch.

Nepovažujem za potrebné kvôli EU, ktorá bola vraj postavená na kresťanských základoch (!!!) prestať hovoriť o hriechu, vraj je na to nejaký zákon... to sa čudujem... asi preto, aby sa tu mohli "slobodne" zavádzať tieto trúfalosti...

Zem nie je vôbec preľudnená. To len tieto elity nemajú nič na práci. Keby museli makať rukami na svoje živobytie, možno by prišli na iné myšlienky...

Fatamorgána pre mnohých... mať dieťa až v manželstve, katolícka náuka, nežiť sexuálne pred manželstvom... pripraviť sa na vzťah, zabezpečiť rodinu a rozvíjať spoločnosť. O to by sa mala snažiť každá vláda a nie o vyludňovanie planéty Zem.

Pretože Pán neba i zeme je Kristus Kráľ, naveky! A preto aj všetky štáty musia dôjsť k tomuto názoru slobodnou vôľou a rozumom.

***Ved' už dávno je tu náuka jediná a pravdivá,
prečo ju človek stále odmieta?***

Poznámky k článku o slobodomurároch

Poznámky:

1. The Catholic Encyclopedia, Vo. 3 (New York Encyclopeida Press, 1913), str. 330-331.
2. Rev. E. Cahill, J.S., Freemasonry and the Anti-Christian Movement (Dublin: Gill, 1959), str. 101.
3. Bishop Graber, Athanasius and the Church of our Time, str. 39, Christian Book Club, Palmdale, CA.
4. Druhý svazek, původní vydání, 1859, znovu vytiskl Circle of the French Renaissance, Paříž 1976; Msgr. Delassus znovu předložil tyto dokumenty ve své práci The Anti-Christian Conspiracy, DDB, 1910, Svazek III, str. 1035-1092.
5. Michael Davies, Pope John's Council, str.166 Angelus Press, Kansas City, MO.
6. Papež Lev XIII., Humanum Genus, odst. 31, Tan Books and Publishers, Rockford, IL.
7. Msgr. Dillon, Grand Orient Freemasonry Unmasked, str. 51-56 celý text Alta Vendita - Christian Book Club, Palmdale, CA.
8. Otec Denis Fahey, Mystical Body of Christ in the Modern World, Kapitola VII, Regina Publications, Dublin Irsko.
9. tamtéž str. 116.
10. Citováno z The Catholic Doctrine, Otec Michael Muller (Benzinger, 1888?) str. 282
11. O. Vincent Micelli, The Antichrist, str. 133, Roman Catholic Books, Harrison, NY.
12. Papež Pius X., Pascendi (Encyklika proti modernismu) Odst. 1
13. O. Vincent Micelli, The Antichrist, audiopřednáška, Keep the Faith, Inc. Ramsey, NJ.
14. Raymond Dulac, Episcopal Collegiality at the Second Council of the Vatican, Paris Cedre, 1979, str. 9-10.
15. Athanasius and the Church of Our Time, str. 34.
16. Úplný výčet Rocových citátů zde otištěných se nalézá v Athanasius and the Church of Our Time, str. 31-40.
17. tamtéž str. 36.
18. tamtéž str. 35.
19. Úplný výčet tohoto fascinujícího příběhu se nalézá v "The Whole Truth About Fatima", Sv. 3: The Third Secret, Frère Michel z Holy Trinity, str. 257 - 304, Immaculate Heart Publications, Ft. Erie, Ont. 20. tamtéž str. 298.
21. Vicomte Leon de Poncins, Freemasonry and the Vatican, str. 14.
22. L. Bouyer, Dom Lambert Beauduin, a Man of the Church, Casterman, 1964, str. 180-181, citováno Otcem Dilderem Bonnetterem v The Liturgical Movement, Ed. Fideliter, 1980, str. 119.
23. tj. The Rhine Flows Into the Tiber O. Ralph Wiltgen, Tan Books and Publishers, Pope John's Council, Michael Davies, Angelus Press, Kansas City, MO, a Vatican II Revisited, (viz další poznámka), které pěje chválu na reformu.
24. Aloysius S.J. Wycislo, Vatican II Revisted, Reflections By One Who Was There, Alba House, Staten Island, New York.
25. tamtéž str. 33.
26. tamtéž str. 27.
27. tamtéž str. 27 - 34.
28. Open Letter to Confused Catholics, Arcibiskup Lefébvre, Kansas City, Angelus Press, 1992), str. 106.
29. Kardinál Joseph Ratzinger, Principles of Catholic Theology, (Ignatius Press), str. 334.
30. Open Letter to Confused Catholics, str. 88-89.
31. Yves Marsuadon, Oecumensisme vu par un Macon de Tradition, str. 119-120.
32. Lew Catholicsme Liberal, 1969.
33. Open Letter to Confused Catholics, str. 100.
34. Yves Congar, O.P. citovaný Otcem Georgem de Nantes, CRC, č. 11 , str. 3.
35. Ratzinger, Principles of Catholic Theology, Tequi, Paříž, 1985, str. 42.
36. Open Letter to Confused Catholics, str. 100.
37. tamtéž str. 100.
38. Rozhovor s biskupem Morrisem, Kiernon Wood, Catholic World News, 27. září, 1997. 39. Open Letter to Confused Catholics, str. 107.
40. Pavel VI., Generální audience 12. ledna, 1966, in Inseguamenti di Paolo VI, vo. 4, str. 700, citováno z knihy Atily SinkeGuimaraese, In the Murky waters of Vatican II, Metaire: Maeta, 1997; TAN 1999), str. 111-112.
41. Citace z The Mystical Body of Christ in the Modern World, Otec Denis Fahey, (Regina Publications, Dublin, 1. vydání v roce 1935).